

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

TAKSİM'İ KAZANDIK

SIRA DEVRİMDE

UNUTMA!
Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 32. yılında yine
1 Mayıs Alanı'na
TAKSİM'E DEVRİME

• Devrimci
Mücadele
Devrimci
Ateşlilik

• Küçük Burjuva
Devrimciliğin
Çöküş ve
Çözülüşü

• Burjuvazinin
Devrim
Korkusu

• Şeytanın
Avukatı

• İşçi
Sınıfını
Örgütlemek
İçin

• Yoldaşlarının
Güneşi:
Sibel
Sürücü

4 NİSAN 2009 DOLMABAĞIÇI

YANKEE GO HOME!

idamlarının 37. yılında

**DENİZLERLE
BULUŞUYORUZ!..**

DEVİRİMCİ MÜCADELE

İşçilerin sınıf mücadelesi ne zaman ki, devrimci bir biçim kazandı, bu durumda sonuca doğru daha çabuk gitmiştir. Devrimci mücadele ve devrimci mücadele yöntemleri hedefe ulaşmamızın en emin ve en kısa yoludur. Emekçiler başarıdan başarıya koştuklarında, devrimci mücadele vardır bunun temelinde.

Emekçi kitleler için demokrasiyi elde etme, iktidarı ele geçirme sorununa bağlıdır. Yani demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Emekçilerin demokrasi sorunu ve kurtuluşu, devrimci mücadeleyle çözülür. Devrimci mücadele dışında bir yol önerenler, burjuva diktatörlüğünün sınırlarını aşamazlar hiçbir zaman. Demokrasi sorununun çözümünün devrim dışında parlamenter, barışçı bir yolla olacağını ileri sürenler, bununla kitleleri burjuvazinin egemenliği altında tutmaktan başka bir şey söylememiş olurlar. İktidar için devrimci mücadelenin zorunluluğu, burjuva devletin yapısından ötürü kaçınılmaz bir durumdur. Burjuva devlet tekelci sermaye tarafından öylesine yetkinleştirilmiş ve güçlendirilmiştir ki, onu zora dayalı bir devrimle devirmenin dışında başka bir yol yoktur.

Kapitalist toplumun gelişimi, emek-sermaye karşıtlığı temelinde meydana gelir. Kapitalist toplum geliştikçe, kendi iç çelişkileri de şiddetlenir ve derinleşir. Kapitalist toplumun evrimi, doğası gereği, bir politik devrime varır. Kapitalist toplumun iç çelişkilerinin gelişimi, bu toplumun karşıt sınıflarını kaçınılmaz olarak ve zorunlu olarak bir çatışmaya götürür. Proletarya devrimci mücadeleye dayanmadan bu çatışmayı kazanamaz. Yeni bir toplumun kurulması için devrimci mücadelenin kendi sonucuna dek götürülmesi gerekiyor. Devrimci mücadele verilmeden, yeni bir topluma geçiş yönünde en büyük engeli oluşturan eski politik yapının yarattığı engel aşılamaz. Devrimci mücadele devrim aşamasına kadar götürülerek, bir devrimle devrilerek eski politik yapıdan kurtulunur. Böylece devrimci mücadele ve zora dayalı devrimle yeni toplumun doğuşu hızlandırılmış olur.

Yirmici yüzyılda gerçekleşen proletaryanın toplumsal devrimleri devrimci mücadeleyle dayanarak zafere ulaştı. Buna karşın, kitlelere reformist yol önerenlerin tüm görüşleri if-

las etti. Kitlelerin yalnızca devrimci mücadeleyle başarıya ulaşacağı ve kurtuluşunu gerçekleştireceği düşüncesi, toplumsal devrimlerle yaşama geçti. Geniş halk kitleleri devrimci mücadelenin et-

kisini ve önemini gerçek anlamıyla kavramıştır. Devrimci mücadele toplumun karşı karşıya olduğu maddi sorunların çözümü olarak, nesnel koşulların gelişimi tarafından gündeme getirilmiştir. Tekelci sermayenin egemen olduğu bir toplumda, mücadelenin devrimci mücadele biçimini alması kaçınılmazdır. Tekelci egemenliği devirmenin yolu devrimci mücadeleden geçer. Bütün bir yüzyıl boyunca emekçi kitleler devrim bilinciyle eğitildi. Devrimci mücadele ile ayağa kalktı. Sınıf savaşımı devrimci mücadele yoluyla daha ileriye götürüldü. Kitleler hem teorik, hem pratik, hem de politik olarak devrim eğitiminden geçti. Devrimci mücadele ve bu mücadele içinde sağlanan devrim eğitimi, kitleleri iktidara hazırlamanın biricik yolu olmasına karşın, reformist ve oportünist hareketler hala parlamenter, yasal, barışçı yolda ısrar ediyorlar. Kitleleri devrimci mücadeleyle eğitmek yerine uzlaşmacı bir yol öneriyorlar. Böylece onlar lafta devrimci, sosyalist olduklarını; fakat pratikte ise küçük-burjuva demokratları olduklarını göstermiş oluyorlar.

Bazı halklar vardır devrimci yöntemler sayesinde diğer halklara göre büyük dönüşümleri daha kısa sürede gerçekleştirirler. Onların yüzyıllar alan gelişmelerini birkaç yılda elde ederler. Avrupa'da böyle sonucu kısa sürede alan halklar vardır. Avrupa'ya göre Ruslar 1917'de proletarya devrimi ve sosyalizme dayanarak, onların daha uzun bir tarihi süreç içinde elde ettiği gelişmeyi çok kısa sürede sağlamışlardır. Çin 1949'da geri bir tarım ülkesini, devrime dayanarak çok kısa sürede dünyanın ileri ülkelerinden biri yaptı. Aynı durum Küba, Sosyalist Kore, Vietnam, Doğu Avrupa'nın halk demokrasili devletlerinde de ortaya çıkmıştır. Proletarya devrimlerinin, halk devrimlerinin tarihi hızlandırma ve toplumsal dönüşümleri daha kısa süre içinde gerçekleştirme gibi bir rolü vardır.

Latin Amerika'da halk kitleleri devrimci mücadeleyle burjuva egemenliğe ve emperyalizme karşı harekete geçirildi. Bugün orada emekçilerin elde ettiği ileri olan ne varsa, bu devrimci mücadeleyle gerçekleşmiştir. Afrika'da, Asya'da ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri devrimci mücadele ve devrimci

yöntemler kullanılarak zafere ulaşmıştır. Devrimci mücadele kitlelerin politik bilinci ve politik mücadelesi üzerinde, kısa süre içinde köklü bir dönüştürücü etki yapar. Türkiye'de ve Kürdistan'da yıllarca süren devrimci mücadele halk kitleleri üzerinde böyle bir etki yaratmış, onları devrimciyleştirmiştir. Sosyalist hareketin yarım yüzyılda kitleler üzerinde yaratmadığı devrimci etkiyi devrimci mücadeleye dayanan, devrimci hareket 68'de çok daha kısa sürede yapmıştır. İşçiler, köylüler, devrimciler, kadınlar, aydınlar devrimci mücadeleyle geniş kitleler halinde sosyalizm safalarına katıldılar, devrimci eylemlere atıldılar.

Kitlelerin mücadelesinin devrimci biçimler alması uzun bir dönemdir sürüyor. Bu süre içinde, tekelci burjuvazi ve onun devletiyle yapılan devrimci çatışmalar bir tarihi dönemi doldurur. Yapılan propaganda ve ajitasyon çalışmasıyla devrimci mücadele ve zora dayalı devrim görüşü işlendi. Devrimin kaçınılmazlığı ve zorunluluğu fikri kitlelere mal edildi; politik ve toplumsal çalışmalar devrim temelinde yapıldı. Kitleler tüm bu mücadele boyunca gerçek bir devrimci eğitimden geçti. Devrimci mücadeleden geçerek yetkin bir konuma gelmek, sınıf mücadelesinin çok yönlü birikimine sahip devrim yolunda elde edilmiş gerçek bir kazanımdır. Sosyal-reformist hareket ise emekçileri devrim yolundan çevirmek için en büyük çabayı gösterdi. Bugüne kadar devrimci güçlere karşı yalnızca lafla tavır almakla kalmayıp günlük mücadele içinde de kitlelerin devrimci harekete karşı tutum alması için büyük bir gayret gösterdi. Yetmişli yıllarda devrimci güçlere karşı sergilenen tavrın sayısız örnekleri var. Aynı gerici politika doksan sonrası yeni reformist hareket tarafından devam ettirildi. Bu dönemde boy gösteren sosyal-reformist çevreler artık devrimle olan bağlarını (lafla olsa bile), tamamen kopardılar. Emekçi kitleleri devrime sırt çevirmeye çağıran ve onları bu ya da şu burjuva kesimin peşine takmaya çalışanlar da aynı çevrelerdir. Görüşleri ve pratikleriyle burjuvazinin gerçek uşakları oldukların ortaya koymuş oldular.

Proletaryanın ve proletarya önderliğindeki ezilen sömürülen kitlelerin sermaye egemenliğine karşı giriştiği devrimci mücadele, tarihte ortaya çıkmış en büyük devrimci devrimdir. Bu mücadele tarihin en etkin ve geniş devrimini gündeme getirmiştir ve getirmektedir. Böylesine devrimci bir mücadele marksist-leninist bir parti, yani devrimci bir partinin öncülüğünde başarıya ulaşır. Proletaryanın devrimci sınıfı partisi verdiği devrimci mücadeleyle devrimci durumun oluşmasında katkıda bulunur. Oluşan devrimci durumu devrime dönüştürür.

DEVİRİMCİ ATEŞLİLİK

Devrimci mücadelesini, sermayenin ve faşist devletin yıllarca süren ağır terörü ve saldırıları altında sürdüren Leninist Parti, sınıflar savaşının iyice şiddetlendiği, iç savaşın derinleştiği bir süreçte, burjuvazinin yeni bir saldırısı şartlarında devrim ve iktidar yürüyüşüne devam ediyor. Yapılan tüm baskı ve saldırılar, Leninist Parti'nin devrim mücadelesini nasıl bir kararlılıkla yürüttüğünü ve devrimin nasıl bir olgunluk düzeyine ulaştığını gösteriyor.

Proletaryanın ve proletaryanın sınıf partisinin amacı, burjuvazinin egemenliğini devirmek, kapitalizmi yıkmak ve sınıfsız bir toplum olan komünist topluma geçmektir. Böylesine devrimci bir amacı benimseyen bir parti, burjuva dünyasını karşısına almış demektir. Sermaye egemenliğine karşı savaşım, yalnızca verildiği ülkenin sınırları içinde kalmaz, bütün kapitalist dünyaya yayılır. Sınıf savaşımı enternasyonal karakterlidir; bu karakteriyle emperyalist-kapitalist sistemin bütünlüğüne karşı yönelir. Kapitalist dünya da, bu ya da şu ülkede gelişen devrimci harekete karşı birlikte davranır. Bu nedenle devrimci komünist hareket, emperyalist-kapitalist sistemi karşısına almadan amacına ulaşamaz. Proletaryanın sınıf savaşımının eski dünyayı karşısına alarak ilerlemesi, bu savaşımın ne denli şiddetli ve yoğun geçeceğini gösteriyor.

Leninist Parti'nin temsil ettiği devrimci hareket, kırk yıldır süren çok şiddetli sınıf savaşımından geçerek gelmiştir. Devrime öncülük görevini en vahşi saldırı altında yerine getirmiştir. Gerçek devrimci önderlik teorik, politik ve pratik mücadele bütünlüğünü kapsar. Tarihin her aşamasında, sınıf savaşımının her adımında çetin bir mücadele verilerek, iradesini yitirmeden çizgisini şaşırmadan hedefi doğrultusunda gidilerek devrimci öncülük konumuna gelinebilir. Leninist Parti, böylesine zor koşullarda mücadele vererek devrime önderlik edecek konuma gelmiştir. Bu mücadele içinden geçerek çelikleşmiş ve yetkinleşmiştir. Her koşulda kitlelerle sıkı bağlar kurarak ve kesintisiz komünist çalışmayla ileri devrimci konuma gelmiştir. Leninist Parti'yi devrimin öncüsü konumuna getiren, on yıllardır yürütülen militan proleter komünist mücadeledir. Bir işçi sınıfı partisi gerçekten devrimci olan bir mücadele sürecinden geçmeden devrime önderlik edecek bir duruma gelemez.

Devrimci öncülük, sınıf savaşımının en kritik anlarında, en önemli dönemeçlerinde pratiğin sınamalarından başarıyla geçmiştir. Devrimci önderliğin anlamı ve önemi mücadelenin önemli momentlerinde daha iyi anlaşılır. Sınıf savaşımı gelişimi içinde çeşitli dönemlerden ve ayrıştırıcı noktalardan geçer. Bir partinin gerçekten devrimci bir parti olup olmadığı, bu anlarda izlediği devrimci politika ve devrimci pratik tutumuyla anlaşılır.

Leninist Parti, yetmişli yılların fırtına gibi esen sınıf savaşımında, teorisiyle, taktik politikalarıyla, devrimci eylemleriyle, devrimci çizgisiyle etkin bir yer edinerek; 12 Eylül döneminde örgütlü komünist mücadeleyi kesintisiz biçimde sürdürerek; doksanlı yıllarda devrimci durum, iç savaş belirlemeleriyle birlikte ortaya koyduğu militan mücadele ve eylemlerle devrimci mücadeleyi daha ileriye götürerek öncü niteliklere sahip olduğunu göstermiştir. 1 Mayıs'larda yıllarca süren ısrarlı ve kararlı devrimci tavrıyla; aynı dönemde faşizmin zindanlarında ve zindan savaşlarında tutarlı, eylemci, devrimci bir çizgi sürdürerek; reformist ve oportünist hareket, emekçi kitleleri burjuvazinin peşine takarken burjuvazinin tüm güçlerine karşı, onların sınıf egemenliğine karşı, proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini izleyerek bunu göstermiştir.

Lafta, emekçi kitlelerin "devrimci öncü"sü olduğunu ileri sürmekten geri kalmayan sosyal-reformistler ve oportünistler, gerçekte ise,

sınıf mücadelesinin en kritik anlarında, sosyalist olmadıklarını ve Lenin'in söylediği gibi, aslında küçük-burjuva demokratları olduklarını göstermişlerdir. İşçi sınıfı içindeki burjuva ve küçük burjuva görüş ve eğilimlerin durumu yaşanan sürece bakılarak rahatlıkla değerlendirilebilir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimin öncüsü konumuna gelmesini sağlayan başka bir gelişme reformizme ve oportünizme karşı verilen mücadeledir. Küçük burjuva uzlaşmacı hareketlerle mücadele Denizlerle başlar ve yemişli yıllarda devam eder. O dönem işçi sınıfı belli bir ölçüde reformist hareketin etkisi altındaydı. Gençlik hareketi ve aydınlar hem reformizmin, hem de küçük burjuva devrimciliğinin etkisinde kalmıştır. İşçi sınıfı ve geniş kitleler üzerindeki bu burjuva ve küçük burjuva etkiler kırılmadan, işçiler onların etkisinden kurtarılmadan devrim mücadelesi başarıya ulaşamaz. O dönemin sosyal reformist hareketleri, sınıf mücadelesinin sonraki aşamalarına ayak uyduramadılar. Ve giderek dağılıp gittiler. Devrimci marksist hareket ise, sınıf mücadelesinin her aşamasında mücadelesini daha yetkin olarak sürdürdü. Doksanlarla birlikte küçük burjuva hareketlerin bir kısmı reformist bir çizgiye kayarak devrime tamamen sırt çevirdiler. Bir kısmıysa yeni ortaya çıkanlarla birlikte oportünist bir çizgide varlıklarını koruyor. Onlar da gitgide sosyal reformist hareketlerle daha yakın ilişki içine girdiler. Aralarındaki çizgiler artık silikleşmeye başlıyor. Leninist Parti devrimci marksizmi temsil eden bir güç olarak, proletaryanın devrimci mücadelesini sürdüren tek güç durumundadır.

Devrimci komünistlerin o dönemden bu yana, reformizme ve oportünizme karşı verdiği mücadelenin önemi bugün daha iyi anlaşılıyor. Eğer bu mücadele verilmeseydi, sınıf savaşımında devrimci önderliğin yeri ve önemi bu denli açık olarak anlaşılamazdı. İşçi sınıfı hareketi, reformist, oportünist ve devrimci olarak bölündüğü için; devrimci işçi sınıfı hareketinin burjuva ve küçük burjuva etkilere karşı ideolojik mücadelesi de süreklidir. İdeolojik mücadele, devrimci işçi sınıfı için, dünyayı değiştirme tarihi devrimci görevinin bir parçasıdır. İktidar sorununun güncel önem kazandığı yani güncel pratik politika konusu olduğu dönemde uzlaşmacı hareketlere karşı verilen ideolojik mücadelenin önemi apaçıktır.

Yürüttüğü devrimci mücadele ve öncü konumu, Leninist Parti'ye karşı artan burjuva saldırıların temel nedenidir. Parti gelişip güçlendikçe burjuvazinin gerici saldırıları ve terörü de en üst noktaya tırmanıyor. Saldırıları ne denli artarsa artsın Leninist Parti'nin büyümesini ve devrimci görevlerini yerine getirmesini engelleyemez. Bu parti proletaryanın devrimci sınıf karakterine sahiptir. Her saldırıya çok daha güçlü yanıt verebilme yeteneğine ve kararlılığına sahiptir. Bu yüzden saldırılar karşısında güçten düşmek bir yana, aksine daha güçlenerek çıkmıştır. Daha önce öne çıkamayan pek çok komünist militan, bu dönemlerde öne çıkar, hareketi bir sonraki aşamaya taşır. Zorunluluklar anlamaya, devrimci önderliği güçlendirmeye ve her yere götürmeye zorlar. Her devrimci komünist zorunluluğun gereğini yerine getirmek için burjuva toplumun bağrında fırtınalar yaratır. En güç görevlerin üstesinden gelmek, en çetin şartlarda mücadele etmek Leninist Parti'nin bir özelliği olmuştur.

Leninist Parti'nin proleter karakteri, Marksizmin-Leninizmin devrimci teorisinden, proletaryanın kurtuluş amacından, proleter sınıfın devrimci sınıf konumundan geliyor. Marksizmin devrimci özünü, marksist diyalektiğe dayanmadan proletarya partisi olunamaz. Hem bilimsel komünizme dayanmak, hem de proleter komünizme: Bilimsel proleter devrimci komünizm. Ancak bu niteliklere sahip bir parti, emekçi kitlelere öncülük eder, dünyayı dönüştürür. Proleter karakteri partinin militanlığının hiç eksilmeyen devrimci ateşliliğinin temelidir. En ağır baskı altında süren komünist ateşlilik kitlelerin harekete geçmesinde etkide bulunmuştur. Devrimci ateşlilik halk kitlelerini gitgide etkisi altına almıştır. Devrimci bir ateşlilik ve coşku olmadan halk kitleleri ne ayaklanabilir ne de devrimi gerçekleştirebilir. Emekçilerin coşkulu oluşu, proleter ateşlilik devrimi harlayan bir etkendir. Devrimci ateşlilik, proleter ateşlilik, komünist ateşlilik devrimci mücadelenin içerisinde her zaman vardır.

Devrimci ateşlilik proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimci mücadelesinde somutlanır. □

KÜÇÜK-BURJUVA DEVRİMCİLİĞİNİN ÇÖKÜŞ VE ÇÖZÜLÜŞÜNÜN TEMELLERİ

Bir önceki yazımızda, bu toprakların küçük-burjuva devrimciliğinin çöküş ve çözülüşünde yeni bir düğüm noktasının (momentin), bir finalin yaşandığına işaret etmiştik. Tarihin gördüğü en derin kriz karşısında aynı kayıtsız, cüretten yoksun tavırda, reformizmle aynı noktada buluşan küçük-burjuva devrimciliği, nihayet bu nişanı, mutlu-mesut bir izdivaçla, yerel seçim ittifakıyla sonlandırmakta.

Bu apaçık ittifak içinde yer almayan, fakat bu ittifaka tek bir ciddi eleştiride bulunmadan onu sessizce ve utangaçça destekleyenleri de hesaba kattığımızda, proletaryanın devrimci sınıf partisi dışında hemen tüm hareketlerin aynı reformist noktada eridiğini, çözülüp, burjuva sınıfın yedek lastiği haline geldiklerini rahatlıkla söyleyebiliriz. İçlerinde, kısa süre öncesine dek, sermaye egemenliğiyle dışı dış mücadele eden hareketler de bulunduğu için, bu kadar hızlı bir dönüşüm, pek çok kişiye şaşkırtıcı gelebilir.

Oysaki bugün olanlar hiç de şaşkırtıcı değildir. Çünkü küçük-burjuva devrimciliğini dönüştüren, çözen, burjuva sınıfın safalarına doğru arkadan niteleyen, nesnel ve ekonomik bir zemin var. Bu nesnel temele bakmadan önce, küçük burjuva siyasal hareketiyle, onun toplumsal tabanı arasındaki ilişkiyi, Marx'ın sözlerinde yeniden dile getirelim.

“Küçük-burjuvazinin, ilkel olarak emekçi sınıflardan doğan devrimci hareketleri, küçük-üretici ve küçük ticaret erbabı, bağımsız konumlarında, kırsal ve geçici bir süre için, küçük-burjuva devrimciliğini dönüştürdü. Topan değişmişti sadece. Onlarsa, yine aynı dükkânı, aynı mağazayı işletmeye devam edebilirlerdi. Bu nesnel konuma sahip küçük-burjuvazi, kendi sınıfının devrimcisi de biçimlendiriyordu. Görüce bağımsız konumu ona, proletaryaya ile burjuvaziyi “halkın çıkarları” etrafında birleştirebileceği yanılsaması veriyordu. Gerçek düşman ise emperyalizm olacaktı. Tekelci sermaye yeterince yoğunlaşmadığı için, küçük burjuvazinin geleneksel ticari ilişkileri de yeterince çözülememişti. Kent ve kırsal alanların kültürel yapıları, küçük burjuvazinin üretim ilişkilerine dâhildi. Bunlar da titizlikle korundular. Küçük burjuva devrimciliği bu geleneksel kültürel yapı ve kanıtlardan fazlasıyla yararlandı. Hemsericilik, akrabalık ve buna dayalı getto alanı sınıması, küçük-burjuva devrimciliğinin içinde yetiştiği kültürel iklimi oluşturdu.” (18 Brochure, sf. 50–51)

Bu toprakların küçük-burjuva devrimcileri de dükkâncılardan oluşmuyordur elbet. Ancak kapitalist üretim içinde küçük-burjuva sınıfların konumu neyse, onlar da bu konuma uygun bir politik konum ve kültürel şekillenişe sahip olmuşlar, aynı sorun

ve aynı çözümlere yönelmişlerdir.

Ah O G zel G n ler

Her şeyden önce, küçük-burjuva devrimcisi, iki ayrı sınıf çıkarlarının kendi bağrında karşılıklı olarak körleştiği bir politik konum belirler kendisine. Ne proletaryanın öncülüğünü kabul eder, ne de burjuva sınıflar içinde hüsnü kabul görür. Proletaryaya, bir devrime öncülük edecek siyasi-kültürel olgunlukta olmadığı iddiasıyla uzak durur. Burjuvaziye, emperyalizmle işbirliği içinde olduğu ve demokrasiye inanmadığı için küskündür.

Bütün bu politik söylem, 1960'larda hızlanan sanayi-i gelişimin küçük-burjuva sınıflar üzerindeki etkileri tarafından biçimlendirilmiştir. Tekelcilik, küçük-sermayeyi adım adım mülksüzleştirerek ilerlemekten çok, emperyalizmle işbirliği yoluyla topluma egemen olduğu için, her dönem oldukça kalabalık bir küçük-burjuva kitle siyasette ve toplumda etkili olmuştur.

60'lı yıllarda beliren büyük sanayi, iç pazara dönük üretim ilişkileri ortaya çıkartmaktaydı. Bu durum, küçük ticaret erbabına, geleneksel ilişkilerin dışına çıkmadan, tekelci sisteme ek-

lenen bir konuma sokuyordu. Dahası, küçük-üretici ve küçük ticaret erbabı, bağımsız konumlarında, kırsal ve geçici bir süre için, küçük-burjuva devrimciliğini dönüştürdü. Topan değişmişti sadece. Onlarsa, yine aynı dükkânı, aynı mağazayı işletmeye devam edebilirlerdi.

Bu nesnel konuma sahip küçük-burjuvazi, kendi sınıfının devrimcisi de biçimlendiriyordu. Görüce bağımsız konumu ona, proletaryaya ile burjuvaziyi “halkın çıkarları” etrafında birleştirebileceği yanılsaması veriyordu. Gerçek düşman ise emperyalizm olacaktı.

Tekelci sermaye yeterince yoğunlaşmadığı için, küçük burjuvazinin geleneksel ticari ilişkileri de yeterince çözülememişti. Kent ve kırsal alanların kültürel yapıları, küçük burjuvazinin üretim ilişkilerine dâhildi. Bunlar da titizlikle korundular. Küçük burjuva devrimciliği bu geleneksel kültürel yapı ve kanıtlardan fazlasıyla yararlandı. Hemsericilik, akrabalık ve buna dayalı getto alanı sınıması, küçük-burjuva devrimciliğinin içinde yetiştiği kültürel iklimi oluşturdu.

Diğer yandan, tüm bu yapıyı değiştirecek sermaye birikimi adım adım oluşmaktaydı. Ve bu on yıllara yayılan süreç, 2001'li yıllarda olağanüstü bir hıza ulaştı. Bu hızlı gelişme küçük burjuva katmanları derinden etkilemekle kalmadı, onları iç-

ten çözülmeye uğrattı.

Ve Hik ye nin Ha zin So nu

2000’li yıllarla birlikte, bütün taşları yerinden oynatan gelişmeler ardı ardına yaşanmaya başladı. Tekelcilik, her alanda hâkimiyetini adeta buldozer gibi yıkarak ilerletti.

2003–07 arasında, en büyük 500 şirket, cirolarını tam %180 artırdılar. Bu dört yıl içinde ekonomik büyüme toplamda %40 civarındaydı. Yani en büyük tekeller çok daha hızlı biçimde, neredeyse beş katı hızda üretimi ve ticareti kendi bağrılarında topladılar, yani yoğunlaştılar.

Sermayenin bu yoğunluğuna, servetin merkezileşmesi eşlik etti. Bankalardaki mevduatlar üzerinden yapılan hesaplamalara göre servetin %90’ı, nüfusun sadece %3,4’üne aitti. Yani en tepedeki sermayenin-servetin merkezileşmesi, üretimin yoğunlaşmasıyla atbaşı gitmişti.

Bu rakamlar, olağandışı bir yoğunlaşma ve merkezileşmeyi anlatıyor. Ve hemen altında bulunan tüm taşları yerinden oynatacak denli güçlü bir değişimi de. Bu değişimi tüm yönleriyle görebilmek için, bir başka gelişmeyi daha göz önüne almak gerek. O da iç pazarın geleneksel ilişkilerinin çözülüp, üretimin neredeyse ithalat- ihracat eksenli hale gelmesidir.

Rıfat Hisarcıklıoğlu (TOBB Başkanı) tüm sanayide ithalata bağımlılığın % 69 seviyesine çıktığını söylüyordu. (AB ülkelerinde aynı rakam % 3–5 arasındadır). Bu bağımlılık bir yıkım noktasına varmıştır; iç pazarın yıkımına. Bunu görmek için, 2008’e ait birkaç istatiki rakam daha aktarmak yararlı olacaktır.

Söz konusu rakamlar 2008 Ocak-Temmuz dönemine ait. Burada kimi ithalat rakamlarının yedi ay içindeki şaşırtıcı yükselişine tanık olacaksınız. Bu yedi ay içinde ham madde ithalatı % 40 artmış. İşlem görmemiş ürün ithalatında bu rakam % 54,5’i işaret ediyor. Aynı kısa dönem içinde tüketim malları ithalatı ise % 37 artış göstermiş. Bu kalem içindeki, işlenmemiş yiyecek-içecek ithalatı % 66,9 artış rakamına ulaşmıştı.

Bir ülkede ithalatın yedi ay gibi kısa bir süre içinde % 60’larda ifade edilen yükselişler yaşamasının tek mantıklı açıklaması olabilir: bu ülkede üretim ve ticaret felç olmuştur. Kuşkusuz, iç pazarın geleneksel ilişkilerine vurulan darbe, 2008’le sınırlı kalmıyordu; bunun neredeyse 25 yıllık bir hikâyesi vardı. Bu darbeler, 2008’de bir büyük sıçrama noktasına gelmiş görünüyor. Bu tarihten itibaren iç pazar, artık yıkımın ötesine geçmiş, felç olmuştur. Bir patron; “in den a l y o ru z d e n e y e r n e y i p Av ru pa ya” diye tek, durumu özetliyor.

İşte, rakamlardaki baş döndürücü seviyelere varan bu yıkım, küçük-burjuvazinin tüm geleneksel direnç noktalarını geleneksel ilişki ve konumunu da çözüp atmıştır. Bu noktadan sonra, proletarya ile burjuvazinin çıkarlarını bağrında körleştiren bir sınıfın toplumsal-siyasal alanda etkin olması, politika üretebilmesi, “halkın çıkarları”nı sürdürmesi mümkün değildi. Çünkü küçük-burjuva, geleneksel bağımsız mülkiyetini kaybetmişti; bu noktadan sonra ya proletaryanın öncülüğünü kabul edecek ve kendisini bir mengene içine sıkıştırarak teknelci kapitalizme (sadece emperyalizme değil) karşı savaşıyordu; ya da “tedarik zinciri”nin en ucunu oluşturduğu teknelciliğin kanatları arasına girmenin fırsatını kollayacaktı. Artık iki arada bir derede durmanın toplumsal zemini, bir daha geri gelmemek üzere ka-

yıp gitmişti.

K r lan Di re ni H z la nan ’ z l m e

Altındaki zemini hızla kayınca, küçük-burjuvazinin geleneksel kitlesinde köklü değişimler belirdi. Pek çoğu on metre-karelik dükkânlarının onlara sağladığının çok ötesinde bir kazanç elde edilebilecekleri yeni ilişki kanallarına balıklama atıldı. Kapalı çarşı esnafı adına konuşan dükkân sahibi; “Eskiden gerçek satış olurdu, şimdi herkes kumar oynuyor. Esnaf genellikle Londra ve Dubai piyasalarında işlem yaptırıyor, en riskli döviz oyunlarından borç kazanmaya çalışıyor” demektedir. Yani iç pazarın yıkımı üzerine şekillenen bu yeni sınaî ve finansal yapı, küçük mülk sahiplerine müthiş bir sınıf atlama fırsatı sunuyordu. Bu fırsatlar, sınıfın iç çözülüş eğilimini olağanüstü hızlandırıyordu.

Geleneksel ilişkilerin biçimlendiği alanlardan biri de küçük ticaretti. Henüz erken bir tarihte, Nisan 2007’ye ait bir haber, bu geleneksel ilişkilerin geldiği noktayı özetliyor: “1998 de 2 bin 135 o lan hi per, s per ve zin cir mar ket sa r y la 7 bin 221 e u la t ... zel lik le 90 r n da t m a n n e kil de i tir me tan-dist ri b tr l e) h z l bir s per ma gi ril di. 9 y l da bak kal lar ve or ta mar k bin den 130 bi n e T d p t a n c t, her tür ticari malı küçük ticaret erbabına satar. Distribütör ise bir markayı pazarlar. O ticaretin tüm yollarını ele geçiren teknelci bir ahtapotur.

Ekonominin geleneksel ağlarını kaybeden küçük-burjuvazi, yaslandığı kültürel dinamikleri de aynı hızda kaybetti. Getto dayanışması çöktü. 30 yıl önce sadece 10 bin kişide bulunan banka kartlarına bugün sahip olanların sayısı 40 milyonu aştı. Bu, başlı başına bir “kültürel deprem”dir. Ankara Ticaret Odası verilerine göre 2002–07 arasında kredi kartı borçlanması yüzde 1452 oranında artmıştır. Anadolu’da bir köyün muhtarı “kredi kartları bizi mahfetti” diyorsa, varın büyük kentleri siz düşünün. Bu kadar kısa sürede, bu denli hızla altüst olan ve şekil değiştiren bir ekonomik ilişki, elbette politik alanda da pek çok deprem yaratacaktı.

Küçük burjuva devrimciliği, geleneksel ekonomik ilişkileri parçalayan ve getto dayanışmasını çözen bu gelişmeleri kavrama yeteneğinde değildi elbette. O, kafasında berber taşı, seviz başlı ejderha sandığı yel değirmenlerine saldırdı. “Yozlaşmaya Karşı Kampanyalar”, küçük burjuva devrimciliğinin son direniş mevzisiydi. Kaybedilmeye mahkûmdu. Ve son kale, kültürel-ideolojik yapı taşları da yerinden oynayınca, küçük-burjuva devrimciliğinin çözülmesi kaçınılmazdı.

Bu noktadan sonrası kritik önem taşıyor. Ya sınıf intiharı ile küçük-burjuva devrimcileri proletar devrimciliğinin saflarına taşınacak, ya da hepsi birden birer silik emep-ödp kopyası olacak. Hepsinin tercih ettiklerini anlamak için, yerel seçimde kiminle kol kola girdiklerine bakmak yeter. Evet, onlar burnundan kıl aldırılmaz kibirleriyle, sınıf intiharını tercih edebilecek noktadan çok ama çok uzaktalar, burjuva saflara doğru “tünel kazma”yı tercih ettiler.

İyi de oldu. Şimdiden sonra proletarya üzerinde ancak proletar devrimciliği etkinlik kurabilecektir. Küçük-burjuva devrimciliği çözülsün de, küçük mülk sahibi kitleler, tarifsiz bir öfke içindeler. Böylesi kritik anlarda proletarya, küçük mülk sa-

BURJUVAZİNİN DEVRİM KORKUSU

Kapitalist sistemin içine girdiği her ekonomik kriz döneminde çığnena çığnena kabak tadı vermiş olan aynı söylemler, bugünlerde yine revaçta. “Aman ha sosyal patlama olabilir”, biz bunu devrim olarak okuyalım. Bu uyarıyı ülkelerimizde, reformistlerden, sendikacıardan duymaya alışkınız. Her iki üç yılda bir bu sakızı çığnemeye bayılırlar.

Şimdi aynı sözleri dünya çapında duymaya başladık. Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC) Genel Sekreteri aynı koro ya katılmış ve “in san la r n ok k du u nu, i le ri ni kay be de le me kor ku sun da o lan la r dol du ra bi le ce i ni, ö ra e ğ i ya ş a n d e, y ş a n m a k t a l e k m a y a k l a n m a l a r a l n m a z s a s o s y a l p a t l a m a n a c a ı” söylemiş. Devrim korkusunun hızla bütün dünyaya yayılmakta olduğunun güzel örneklerinden birisi. Reformistlerin, sendikaların dillendirdiği bu uyarıların nedeni de gayet açık: Burjuvaziye, işçi sınıfının içerisinden uyarmak, zaman geçirmeden tedbirler alınmasını ve küçük kırıntılarla zaman yitirilmeden devrim ateşinin söndürülmesini sağlamak. Eğer bu patlamanın önü alınmazsa, devrim ateşiyle yok olacak olan sadece kapitalist sistem değil, ama aynı zamanda kendilerinin de üzerinde durdukları zemin kapitalizmle birlikte yıkılıp ortadan kalkmış olacak.

Sosyal patlama (devrim) uyarıları yapılırken, gerçek durum ne? Bütün dünyayı saran ve etkilenmeyen hiçbir ülkenin kalmadığı bu kriz için, kapitalistlerin kendileri yüz yılda bir görülebilecek kapitalizmin krizi dediler. Evet doğrudur. Yaşanmakta olan kriz, kapitalizmin en ciddi krizidir. Krizin başlangıcından bugüne değin trilyonlarca dolar harcandı. Kapitalizmin simgesel kaleleri olan bankalara, kurumlara yüz milyarlarca dolar aktarıldı. Bütün bunlara rağmen, kriz hafiflemek şöyle dursun, dibi olmayan bir bataklık gibi, derinleştikçe derinleşiyor. Dünyanın en prestijli üniversitelerinin diplomalarını taşıyan ekonomistler, krizin dibini bulduk dedikçe daha derine batıyorlar. Krizin nedenleri daha önce uzun uzun anlatıldığı için, şimdi yeniden aynı konuyu işlemeyeceğiz. Krizin; kitleleri, emekçileri, işçi sınıfını nasıl etkilediğine kısaca bakalım.

Her gün gazetelerde, televizyonlarda dünya çapındaki iri tekellerin binlerce, on binlerce işçiyi işten çıkarttıkları haberleri çıkıyor. Daha şimdiden milyonlarca insan işini, gelirini kaybetti; işten atılmak için sırasını bekleyen milyonlarca insan var. İşsizlik, ge-

lirlerini yitirmek, evlerine ekmek götürememek, en temel insani koşulları yitirmek demektir. Yaşam standardının bir anda yitirilmesi, gelirler bir anda yitirildiği için evlere haciz gelmesi kişiyi sosyal ve moral çöküntüye uğratar; umutsuzluk girdabına iter. En kısa ve çarpıcı ifadeyle söylemek gerekirse, yaşamdan kovulmak demek. Mağazalar, depolar ağzına kadar tüketim mallarıyla doluyken açlık ve yokluk demek. Hal böyle olunca işini kaybedenlerin, kaybetme korkusu yaşıyorlar. Harekete geçip protestolara, eylemlere başlanmasını düşünemez bile.

Ülkelerimizde ve dünyada bunun birçok örneği yaşanıyor, yaşanmaktadır. İlk ayaklanmalar Yunanistan’da başladı. Genel bir bahane bekleyen gençlik, Alexis’in polis kurşunuyla ölümünün ardından günlerce süren sokak çatışmalarına girişti. Hemen ardından işçilerin genel grev ve gösterileri. Çiftçi eylemlilikleri. Gençlik, işçi sınıfı, çiftçiler istediklerini elde edemedikleri için hala öfkeli. Yunanistan tekil bir örnek değil elbette. Fransa, Almanya, İspanya, İtalya vb ülkelerde gösteriler, genel grevler ve büyük işçi gösterileri yaşandı. İzlanda ve Letonya hükümetleri büyük eylemler sonucunda istifa etmek zorunda kaldılar. Baltık ülkeleri iflasın eşiğine gelmiş durumdadır. Yani bu öyle kırıntılarla durdurulamayacak kadar derin ve köklü bir hal almış durumda. Bu sadece bir sosyal patlama değil. Emperyalist kapitalist sistemi yerle bir edecek olan, devrimin doğuşunu gösteriyor.

Peki, ülkelerimizdeki durum farklı mı? Ülkelerimizde de işsizlik hızla artıyor. İşten atılan işçilerin eylemleri yaygınlaşıyor. Son dönemde yapılan mitinglere on binlerce insan katılıyor. Her geçen gün öfke derinleşip kökleşiyor. Yarınlarından umudunu kesen kitleler aynı zamanda kapitalist sistemin geleceğinden de umutlarını kesmiş oluyorlar. Dünyada mayalanmakta olan devrim, bizim gibi son 25 yılı iç savaş içinde geçmiş olan bir ülkede daha güçlü bir gelişime sahip.

Başta reformizmin “sosyal patlama” uyarısından bahsetmiştik. Bu uyarının kapitalistler tarafından nasıl ciddiye alındığının bir örneği; CIA şefi Dennis Bloker’in “ABD nin birinci korkusu ok sa y s i s t i k r a r s z l k t a n d o ğ u d u r” ifadesindeki sözleridir. Şef diplomatça konuşmuş, biz buna devrim korkusu diyelim. ABD yönetiminin ABD’de yaşanabilecek ayaklanmalara karşı ulusal muhafızlarını hazırladığı ve şehir savaşlarında tecrübeli birçok birliği kritik yerlere yerleş-

tirdiğine dair haberler daha önce basına yansımıştı. Bu önlemleri alanın sadece ABD olmadığına, bütün kapitalist ülkelerin ciddiyetle ayaklanmaları engellemek için hazırlık yaptıklarına inanmamız için nedenimiz çok. Buradan anlaşılıyor ki bu krizden kurtuluş göremeyen kapitalistler, yaşanabilecek devrimlere karşı tedbirlerini zaman geçirmeden ve ciddiyetle alıyorlar.

Bütün bu gerçeklere karşın, bizdeki reformistlerin ne yaptığı ortada. Bayrakların üzerine “Krizin faturasını ödemeyeceğiz” yazıyorlar. Bütün faaliyetlerinin odağına fatura ödememeyi oturtmuşlar. Kapitalist düzen ayakta kaldıkça, bu faturayı işçi sınıfı ve emekçilerin ödeyeceği de ortada. Şimdiden işsiz kalan yığınlar, sosyal güvencelerini yitiren milyonlarca insan, krizin faturasını kimlerin en acı şekilde ödeyeceğini gösteriyorlar. Yaşamdan kovulmanın en yalın anlatımı oluyor. Reformizmin fatura ödememe sloganının ne denli içi boş bir lafazanlık olduğunu gösteriyor. Kitlelerin harekete geçtiği yerdeyse bahaneleri hazır, “Bunlar kendiliğinden patlamalar, bunlardan devrim çıkmaz”, “Devrim için biz hazır değiliz” Bu reformist kafaların devrim için hiçbir zaman hazır olmayacaklarını biliyoruz zaten. Dünya alt üst olurken şu anki birinci önceliklerini yerel seçimlere vermiş durumdadır. Alacakları oyları, muhtarlık, meclis üyeliği hesapları yapıyorlar. Emekçileri bu kriz ortamında oyalararak burjuvaziye altın değerinde zaman kazandırıyorlar. Sanki belediyelerle, muhtarlıklarla fatura ödemedi kalacak. Reformizmin halini öteden beri bildiğimiz için sözü fazla uzatmayalım.

Kapitalizmin yüz yılda bir göreceği büyüklükte bir kriz yaşanmakta. Üretici güçler, kapitalizmin özel mülkiyet duvarlarını her yerde yıkıyor. Sosyalizm her zamankinden daha yakın, bütün pencerelerden bize bakmakta. Reformizm ise fatura ve oy avcılığı ile sürecin ne denli gerisinde kaldığını gösterdi. Burjuvazi ise sosyal patlama -biz devrim diyelim- uyarılarını ciddiye alıp devrimleri engellemek için güçlerini seferber etmiş durumda.

Her zamanki devrimci kitlelerin her zamanki acı ve zorluklarında devrim dört elle sarılmanın zamanı. Bütün İktidar Emegün Olacak, bayrağını en yukarı kaldıralım. Tarihin bize biçtiği bu görevi yerine getirmek için bütün koşullar uygun. Bunun için bizim her zamankinden daha fazla çalışmamız gerekiyor. Devrim Biziz, Biz Devrimiz sloganını yaşa-

ZİRVE VARSAMSA KAVGA VAR

Artık zirveler, burjuvazinin korkulu rüyası oldu. Zirveye katılan emperyalist kapitalist ülkelerin liderlerinin sahte gülücükleri arkasında korku hakim! Nisan'da Londra'da başlayan G20 zirvesinin, üzerine tamamıyla yaşanan ekonomik buhranın gölgesi çökmüş durumda. Emperyalist kapitalist sistemin küresel buhranı, liderleri bir araya getirdiği kadar, artık onları gittikleri her yerde bir gölge gibi takip eden, küresel eylemcileri de bir araya getiriyor. Londra sokaklarında günlerce eylem yapan göstericiler, tüm dünyada bir kızıl hayalet dolaştığını ber kez daha gösterdiler.

G20 zirvesiyle aynı tarihlere denk gelen NATO zirvesine katılanlar da diken üzerindedir. Alınan önlemlerin büyüklüğüne bakılırsa, emperyalist-kapitalist efendilerin gözü epeyce korkmuş durumda. Bütün önlemlere rağmen, göstericiler Strasbourg sokaklarını tutuşturdular. Saatlerce polisle çatışan eylemciler, NATO zirvesinin yapıldığı binaya girmek istediler; ancak sermayenin bekçileri etten duvar ördüler toplantının yapıldığı merkezin etrafına. Eylemcilerin saldırıları yeterli olmadı binaya girmek için; ama emperyalist kapitalist efendilerin korkularını büyüttüler.

“Genişleme” gündemiyle toplanan NATO zirvesinin asıl gündeminin çöküş sürecine giren emperyalist kapitalist sistemin çöküşünün nasıl engellenebileceği olduğunu tahmin etmek zor değil. Zaten “karara katılmak isteyen birlikte mücadeleye istekli olmalı” diyerek bunu özetliyorlar. “Ayaklanmalar yüzyılında” her kim ki, devrimin yıkıcı etkinlerinden korunmak istiyor, o bütün dünyanın işçi ve emekçilerine, ezilen halklarına karşı açılmış olan 3. Dünya Savaşına kendi cephesinden katılmalıdır. Bu kadar açık ve net NATO zirvesinin vermek istediği mesaj.

G-20 zirvesinin gündemini ise, yeni bir mali sistem, dünya merkez bankası ve yeni dünya pazarı oluşturmak teşkil ediyor. Yani emperyalist-kapitalist sistemin yeniden yapılandırılması ve bunun için ilk elden alınacak tedbirler, IMF kaynaklarının 500 milyar dolar artırılması, dünya ticaretini de desteklemek için 250 milyar dolarlık paket hazırlanması vb ilk ağızdan ifade edilen şeyler. Eskiden lise edebiyat derslerinde “Tecahül-ü Arif Sanatı” diye bir şey öğretilirdi. Anlaşılması kolay olsun diye “yalandan eşek olma sanatı” diye çevrilirdi. Şimdi emperyalist-kapitalist sistemin efendilerinin yaptığı tam da budur. Aslında buhranın büyüklüğünün, derinliğinin farkındalar ve gelip geçici “çözüm”lerle sistemi kurtaramayacaklarının farkındalar. 1. Paylaşım Savaşı sonrası kapitalizmin imdadına yetişen Keynesyen politikaların da bugün için çare olmadığını görüyorlar. Ve işlerin Marx’ın öngördüğü noktaya, yani “eski kapitalist sistemin ekonomik ve siyasal ilhakını bu kadar aleni bir şekilde satıp toplumu anılmak üzere: mülksüzleştirilmesi, işbirlikçiliğinin geldiği aşamayı göstermesi açısından le’rdediği aşamaya geldiğini anlıyorlar. Çanların emperyalist-kapitalist sistem için çaldığını anlamak için kâhin olmak gerekmiyor.

Bazıları ısrarla bunun kapitalist sistemin sonu olmadığını sadece neo-liberal küreselleşmenin ya da “vahşi kapitalizmin” sonu olduğunu alacak tedbirlerle krizin atlatılabileceğini savunuyorlar. Oysa kapitalizm gelişebileceği son sınıra kadar gelmiştir. Marx’ın Ekonomi Politığın Eleştirisine Katkı eserinde yazdığı o şahane önsözde denildiği gibi “i e re bil di b t n re ti ci g”, İre me li ve da ha y k sek re tim-i li li ki le rin mad di var l k ko top lu mun ba r n d a mış du-ek a rumdadır. Artık bir toplumsal devrimler çağının başladığı noktanın da çok çok ilerisindeyiz. Ekim devrimiyle, geçen yüzyılda başlayan bu süreç, şimdi çok daha hızlı ve görkemli bir şekilde, sıçramalarla yaşanacaktır. Kapitalizm, içinde

bulduğu Yeni Evrede artık sıçramalı çöküşün bütün dinamiklerini biriktirmiş durumdadır. Bu nedenledir ki, atılan her adım, bunalımı derinleştirmekten başka bir şeye hizmet etmiyor.

Bir dönem emperyalist-kapitalist merkezlerin meşhur sloganları olan “bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler”i şimdilerde duyan var mı? Ya da piyasaların kendi haline bırakılması gerektiğini, piyasaların kendi kendini denetleyeceğini... Liberalizmin bir dönem revaçta olan sloganlarının hepsi rafa kaldırılmış durumdadır. Kapitalizm o kadar hızlı bir çöküş sürecine girmiştir ki, emperyalist kapitalist efendiler, etekleri tutuşmuş bir vaziyette bir zamanlar sosyalizmle özleştirdikleri devletleştirmeye başvurmaktan başka bir şey yapamamaktadırlar. Bankalar hızla, astronomik rakamlarla devletleştirilmekte, batık şirketler yine aynı şekilde devlet güvencesi altına alınmaktadırlar. En büyük tekeller, devlet yardımı ile ayakta durabilmekte, devlet-tekelleşmesi bir başka biçimde gelişim göstermektedir. G-20 zirvesinde Almanya Başbakanı Merkel ve Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy, tüm ekonomiyi kontrol altına alacak, “uluslararası bir mekanizma” öneriyorlar. Kapitalist sistemin küresel buhranına karşılık, emperyalist-kapitalist sistemin küresel buhranına karşılık, emperyalist-kapitalist ülkelerin küresel kalkını!

Zirveye katılan ve her fırsatta ABD Başkanı Obama’nın yanında görünebilmek için, hatırlanacaktır, seçimler öncesi Başbakanla aynı karede yer almak için kafasını onun kolunun altına sokan belediye başkanı adayları gibi, yoğun mesai tüketen Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, zirvede ne mi önerdi diyorsunuz? Hiçbir şey. Sadece, korumacılığın dünya ekonomisine zarar verdiğini söyledi. Yani kısa ve öz olarak, uluslararası sermayenin önündeki son bentlerin de yıkılması gerektiğini savundu. Emperyalist-kapitalist sisteminin ekonomik ve siyasal ilhakını bu kadar aleni bir şekilde satıp toplumu anılmak üzere: mülksüzleştirilmesi, işbirlikçiliğinin geldiği aşamayı göstermesi açısından önemlidir.

Emperyalist- kapitalist sistemin derdine deva olmak için toplu-

nan zirvenin 20 milyon sterline mal olduğunu söyleniyor. Sadece zirvenin logosu için 6 bin sterlin harcanmış, zirvenin güvenliği için ise 15 milyon dolar. Krizin bu kadar güçlü seyrettiği bir dönemde bu bonkörlük nereden mi geliyor, diyorsunuz? Emperyalist-kapitalist sistem söz konusu kendi güvenliği olduğunda hiçbir masraftan kaçınmıyor.

Peki, bu kadar para dökülen zirve, istenen sonuçları almaya yetecek mi? Taraf gazetesinden Yasemin Çongar'ın sorusuyla "Uluslararası mali krizin zehri" akitilabilecek mi? Buna dair hiçbir gelişme görülüyor. Bu yazıyı kaleme alırken henüz zirve sonuçlanmamıştı; ama bir tarafını ABD, İngiltere; bir tarafını ise Almanya, Fransa'nın çektiği emperyalist ülkeler arasında bir anlaşma sağlanması zor görünüyor. Sağlansa bile bunun uzun vadeli olamayacağını söylemek zor olmasa gerek. 1944 yılında imzalanan Bretton Woods anlaşmasında dünya rezerv parası olarak dolar kabul edilmişti. Yani alım satımlarda ve kur hesaplamalarında doların esas alınması, onun değeri üzerinden hesaplama yapılması karara bağlanmıştı. Ve bugün artık bunun da değişmesi gerektiğini söyleyenler var. ABD buna şiddetle karşı çıkıyor ve bu konuda anlaşma sağlanmadan yeni finansal mekanizmaların oluşturulması da zor görünüyor. Kaldı ki, oluşturulsa bile bunun da uzun vadede bir işe yaramayacağı anlaşılıyor.

Bir de elbette zirveye karşı yapılan eylemler var. İçinde değişik eğilimleri barındıran "küreselleşme karşıtları" artık doğrudan "kapitalizm karşıtları" olarak çıkıyorlar sahneye. 2000 yılında toplanan zirveyi protesto edenlerin sloganı "işsizlik en büyük ırkçılıktır" idi. Bugün işsizliğin geldiği düzey düşünülürse, eylemcilerin yeni bir nazi kudurganlığı karşısında oldukları daha iyi anlaşılacaktır. Zirveyi protesto eylemlerine binlerce göstericinin katıldığı söyleniyordu. Bu rakam her geçen gün artıyor ve Londra sokakları öfkeli kalabalıklarla polis çatışmasına sahne oluyor. Binlerce insan, milyonlarca insanın duygularına tercüman oluyor. Bu zirvelerden işçi ve emekçi insanlar adına, onların yararına hiçbir şey çıkmayacağını, bir avuç tekelin çıkarlarının korunması için düzenlendiğini bilen yığınlar, kapitalizmin simgelerine saldırıyorlar ve bir yıkım gücü olarak harekete geçiyorlar. Zirvenin üçüncü gününde bir göstericinin öldüğü söyleniyor. Bu, yığınların öfkelerini daha da bileyecektir.

Kitleler, Avrupa'da ve dünyanın birçok yerinde kapitalizmin tabutuna son çiviye çakmak için harekete geçtiler. Henüz yerine ne koyacaklarını tam olarak bilmese de her geçen gün bir şey daha açık ortaya çıkıyor. Üretici güçlerin bugün ulaştığı düzey, milyonlarca insanın çok daha iyi koşullarda yaşamasını sağlayabilir. Planlı bir ekonomiyle insanların gereksinimleri karşılanabilir. Kapitalizmin kar hırsının yerini, tamamen her şeyi insan merkezli düşünen sosyalizm alabilir.

G-20 zirvesi bunların yansısı, dünyanın yeni ve devrimci bir enternasyonale duyduğu yakıcı ihtiyacı daha da belirginleştirmiştir.

Dünya ve insanlığın gidişi komünizme doğrudur. Tüm dünya artık bir komünist devrime gebe dir. Ve şu anda dünya tarihi her şeyi yeni bir kalıba dökcek olan o büyük "rejisör"ünü bekliyor. □

AYIŞIĞI MÜZİK TOPLULUĞU SARIGAZI'DEYDİ

Uzun yıllardır Ayışığı Sanat Merkezlerinde çalışmalarını sürdüren Emeğe Ezgi ve Deniz Ezgi Müzik grupları, bu defa, Ayışığı Müzik Topluluğu olarak güçlerini birleştirdiler ve bir albüm çalışması için çalışmalarına başladılar. Müzikal çalışmalarının yanısıra isimlerini daha da duyurmak isteyen müzik grubu çalışmalarına konserlerle devam ediyor.

Bu konserlerden birisini de, 5 Nisan Pazar günü, Sarıgazi Kültür Sanat Derneği'nde verdiler. Saat 14.00 sularında

sanat merkezinde toplanmaya başlayan gençleri, akşam saatlerine kadar güzel bir müzik ziyafeti bekliyordu.

Yaklaşan 1 Mayıs dolayısıyla, kitleleri 1 Mayıs günü Taksim'e çağıran bir konuşma ve slayt gösterisi yapan sanat merkezi emekçileri, ardından müzik grubunu sahneye çağırdı.

Çalışmaları yıllar öncesinde, Genç Ekin Müzik Grubu'na ve Aysun Bozdoğan'a dayanan müzik grupları, yıllar boyu ürettikleri parçaları gençlerle paylaşmaya hazırlardı. Daha önceden İstanbul, Antep, Adana, Maraş, Adıyaman, İzmir, Ankara'da Harbiye'den sokak etkinliklerine, mitinglerden festivallere, dinletilerle hep işçi, emekçi, yoksul halkın arasında olan, grev ziyaretlerine giden müzik grubu, tüm enerjisiyle yine sahnede idi.

Kendi üretimi olan parçalarla giriş yapan müzik grubu, ilk bize "Yarın la ra gi den yol da, Y rek ler ke net le ni yor, mek i ler di re ni y'ediler. Son süreçteki çalışmalarına, albüm hazırlığına değinen müzik grubu, 1 Mayıs'ta da Taksim'de olacağını söyleyerek herkesi 1 Mayıs günü Taksim'de olmaya davet ettiler. Marşları ve türkülerini büyük bir coşkuyla söyleyen grup, "1 Mayıs'a Çağrı"yı da seslendirmeyi ihmal etmediler. "Ken di ni ha z r la kav Ye ni bir d n ya kur ma ya, Yer al t yan g n -y z b ce iz, Ka ran fil ko ku suy la, K z l bay rak lar la y r yo ruz, 77 ru huy la de v' dediler. ne y r yo ruz

İlerleyen bölümlerde ise halaylarla devam etti konser. Hızla salonda sandalyeleri boşaltan gençler, kendilerine halay çekmek için alan oluşturular. Konser bittiğinde herkes coşkuluydu ve uzun süre sohbetler edildi. □

HALKLARIN KATİLİ NATO'YU DAĞITALIM!

Kuruluşunun 60. yıldönümü kutlamalarını yapan halkların eli kanlı katili NATO'yu, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak bizler de, Dolmabahçe'de bir basın açıklaması ile protesto ettik.

Yer olarak Dolmabahçe'yi seçiş sebebimiz, elbette ki, mirasçısı olduğumuz, adlarını onurla taşıdığımız Denizlerin 6. Filo'yu denize döktükleri nokta oluşuydu.

Aslında aynı saatlerde Kadıköy'de de Nato'yu protesto etmek için yapılan bir miting vardı. Ancak mitingin düzenleyicileri arasında Mazlum-Der, Özgür-Der gibi dinci-gerici örgütlenmeler de vardı. Bizler ise, "dinci-gericilerle ittifak devrime ihanettir" diyerek, diğer "sol" ve "devrimci" örgütlerin bu ilkesiz tutumlarına ortak olmamak için, eylemimizi yalnız başımıza yapmayı tercih ettik.

Ellerimizde kızıl bayraklarımız ve "Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım, Yanke Go Home" yazılı ve "Devrimci Öğrenci Birliği" imzalı pankartımızla Kabataş'taki otobüs duraklarından yürümeye başladık.

Dolmabahçe'ye gelene kadar yol boyunca "Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım", "Yankee Go Home", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Deniz Yusuf İnan Savaş Devam", "Deniz Olmak, Denizler Gibi Savaşmaktır" sloganları attık.

Dolmabahçe önüne geldiğimizde de bir süre slogan atmaya devam ettikten sonra basın açıklaması metnimizi okuduk.

Açıklamamızda; Kurulduğundan bu yana **zırzırları** haklarına günde mi, olan **Acil-M** da la ra kar en a c ma s z sa va la r n, -kâ t l u a m u l a m a s y e b y y e m i d e n y a p l a n d r m a l a r n p l a n l a y c s v e u y g u l a y c s d a r l a b u n a t o b u g u n, 6 0. n r t a n m a z k a t l i a m y l n d a. (...) N A T O y u o l u t u r a n c e l l a m k a r a s t a r c a s n a n i k k t a t A r t k y o k o l m a y a l i a m l a r n v e y k m l a r n g e r e k l e y e t e r d e k n l e n i n k o n e s a b a r a z d a h a g e c i k t i r n d a n, P o r t e k i z D e v r i m i n e k a r y a p t a k n l a m a y a b a d r h e r s a y f a s k a n i i c i l i k k a d a r; Y u g o s l a v y a v e A f g a n i s t a n s a v a t a l y e r d e d a r h a l e n n s ü l i y e t k i t i r d i k t i r m e k t e o l a n I r a k S a v a n a k a d a r, y a - a n a B a s m m e t n i n o k u n u m a s u n a r d ı n d a n, A y ı ş ı ğ ı M ü z i k t o p l u k i l e n a c l a r t m i n s a n l n b e l l e i n l ü ğ ü n d e a z k a d a ş l a r ı m ı z b i r h a r s s ö z l e n e l e r i i ç i n d a v e t e t t i k. V e 1 9 9 0 y ı l n a k a d a r S o v y e t l e r B i r l i s o n g ü n l e r d e c o p u l e p a r t ı l a r ı m ı z d a n b i r i o l a n " S ö z V e r i y o r u z " u k a r s a v u n m a a m a l b i r r g t o l a r a k g s t e r i l e n N A

TO nun, Sov yet ler Bir li i d k t a n s o n r a k u r u l u a m a o r t a d a n k a l k m a s n a k a r l e n v a r l n s r d r y o v e g l e n e r e k y o l u n a d e m e s i n i n t e k b i r a k l a m a e z i l e n v e s m r l e n h a l k z g r l k m c a d e l e - s i n i n r l m a s n d a e m p e r y a l i s t i b i r l i k i s e r m a y e s n b y k s a v a a y g t o l a r v i n i y e r i n e g e t i r m e s i. T O n u n i d e o l o j i k v e p o l i a n t i - k o m n i z m d i r. K o m n k a r m c a d e l e o n u n v a r d e n i d e d i k.

Sık sık sloganlarla kesilen a-
çıklamamızı ise; "A yak lan ma lar y z y l o l a r a k g i r i l e n k a p i t a l i z m i n y k - m v e n i z m i n y k s e l i a o l m d n y a n n d r t b i r y a - n n d a p e r y a l i s t - k a p i t a l i s t s i s y k s e l e n a y a k l a n m a l a s a v a l a r t m s e r m a y e s n k a b u s l a r a s r k l y o r v e a y g t l a r N A T O y u k a r m i n e n g l s i l a h - o l a r d e n y a p l a n d r m a y a i t i

Y k s e l e n d e v r i m v e a y a l a n m a l a r b o m a k i - i n U r a r a s T e r r i z m e K a r a d a l t n d a h a l k l a - r a k a r v a a c a k, i s a v a v e a y a k m a l a r a h z l b i r e - k i l d e h a l e e d i p b a s t r a c a k, k a v e i k e n c e l e r g e r e k l e y e n i b i r a s k e r i y a p l a n e k l e t i r i y o r l a r.

N A T O n u n 2 0 0 4 s t a n b u l

YOLDAŞLARININ GÜNEŞİ... SİBEL SÜRÜCÜ

O, yoldaşlarının “Güneş”i idi... Şahsen tanışsın ya da tanışmasın, birlikte mücadele ettikleri, aynı yola başkoydukları tüm yoldaşlarının Güneş’i...

O, yalnızca 25 yıl süren ömrüne büyük bir kavgayı, sonsuz özveriye, mücadele azmini, öğrenme tutkusunu, insan sevgisini sığdırmayı başarmıştı. Marksizm leninizle tanışıp, Leninist Parti saflarında devrimci mücadeleye atıldığı ilk günkü heyecanını ve tutkusunu, uzun yıllar sonunda Ölüm Orucu gibi büyük bir eyleme girerken de taşıyor ve yoldaşlarına aşılyordu.

O, 6 yıl süren bu büyük eylemde

ipi ilk göğüsleyen ve güneşe uğurladığımız yoldaşımızdı... Tutsak düştüğünde 13 Mart Genç Komünistler Birliği Merkez Komitesi üyesi olan yoldaşımız, 19-22 Aralık 2000 tarihinde yaşanan 4 Gün Zindan Savaşlarında 4 gün boyunca Ümraniye Zindanında savaşmış ve zorla Kartal Zindanı’na götürüldüğünde de açlık grevine başlayarak bu eylemini Ölüm Orucuna dönüştürmüştü.

22 Nisan 2001 tarihinde, eyleminin 124. gününde Kartal Devlet Hastanesi’nde zorla müdahale sonucu ölümsüzleşen Sibel yoldaşımız, yoldaşlarının ve halkının yüreğinde ve bilincinde yaşamaya devam edecek... Yoldaşların, senden teslim aldığı bayrağı gururla taşıyacak ve zafere ulaştıracaklar.

Yol da la r n

Sibel’in Mektuplarından.....

Sevgili yoldaş,

Faksına çok önce cevap vermem gerekirdi. Elime geçince çok duygulandım ve sevindim. Söz konusu siz olunca çok rahat davranıyorum.

(...)Ben yine bildiğiniz Sibel’im. Ama şimdi hiç olmadığım kadar rahat, mutlu ve stressiz yaşıyorum. Bu konuda bir parça Aysun’u örnek alıyorum. O, hiçbir şeyi gereksiz strese dönüştürmeden, ama sorumluluklarını da hiç ihmal etmeden, dinginlik ve sadelik içinde yaşarken, bana da örnek oluyor. Yoldaşlarla paylaşılabilir her şeyi paylaşıyor, birlikte olduğumuz zamanın tadını çıkarıyoruz. Bizi en çok mutlu eden, yoldaş mektupları. Yoldaşımızın, daha Amerika Irak’ı bombalamadan önce, sanki tüm olayları haber verir güçte yaptığı belirlemelerin ne kadar yerinde olduğunu gördüm. Sermaye cephesinde herşey öngördüğümüz gibi gelişiyor yoldaşlar. (...)

Ölüme bu kadar yakinken, içimde kabaran yaşama sevincinde en büyük pay sizlerindir, yoldaşlarımdır. Sizlerle geçirdiğim her gün, bende, kişiliğimde, duygularımda, düşüncelerimde derin etkiler bıraktı. Asla silinmeyecek etkiler. Bu süreç insanın hem militanlığını, hem de insanlığını, bütün kişiliğini sınavan bir süreç. Militanlıktan sınıfta kalırsam bile, insanlıktan en üstün dereceyle geçeceğime tüm yüreğimle inanıyorum. Bencillikten, çıkarılıktan, ihanetten nefret ettiğim kadar hiçbirşeyden nefret etmiyorum. Bu yüzden, bu süreçten yüzümün akıyla çıkacağım. Kendime ve yaşamımı böylesine güzelleştiren ve tüm yaşamı da böyle güzelleştirecek olan sizlere layık olacağım. Sizlerle birlikte yaşamak, zafer günlerinde sizlerle birlikte olmak, en büyük arzum ve özlemim olsa da, ölümü huzur içinde karşılayacağım...

(...) Yoldaş, 28 Mart’ta DGM’de mahkememiz var. Yani 16 gün sonra. Yoldaşlarımı tekrar görebilme ihtimali bana yaşama gücü veriyor... Keşke sizleri de bu şekilde görrebilmek mümkün olsaydı. Mart ayına girebilmenin coşkusuna, Mart günlerini görebilmenin coşkusuna bir de yoldaşları görebilmek umudu eklenince, artık kendimi daha sağlıklı hissediyorum. Ufak tefek rahatsızlıklar beni rahatsız edemez oldular... Bunda tabi Aysun’u örnek alıyorum... Yani son ana kadar, dimdik durup çevreme, yoldaşlarıma umut verme kararımı şimdilik başarıyla uyguluyorum. (...) 40’lı günlerde B1 almaya başladığımız için, hafızamız da, reflekslerimiz de çok iyi.

Siz de iyi olun istiyoruz. Kendinize iyi bakın istiyoruz. Seni çok seviyorum yoldaşım, tüm yoldaşlarımı çok seviyorum. Özlemle kucaklıyorum.

Sibel

1 MAYIS'TA “BÜTÜN İKTİDAR

Yaşam ya da sınıf savaşının diyalektiği diyelim, yanlış bir politikayı, bir politikanın reformist özünü bu kadar çabuk mu açığa çıkarır?

Sosyal reformist partilerden ve onların kuyruğundan ayrılmayan oportünistlerin 1 Mayıs'a ilişkin taleplerinden söz ediyoruz. Adamlar, günlerce, aylarca düşünüp taşındıktan sonra –ya da hiç düşünüp taşınmadan- 1 Mayıs'ta işçi sınıfının önüne en ileri talep olarak “1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi”ni koydular.

Sonra ne oldu? Burunlarından kıl aldırılmayan sosyal reformist partilerin ve yol arkadaşları oportünistlerin bu taleplerinin daha mürekkebi kurumadan hükümet 1 Mayıs'ı resmi tatil günü olarak ilan etti. Henüz 1 Mayıs'a haftalar var ve henüz “bizimkiler” taleplerini meydanlarda “haykırmadan” dilekleri yerine geldi. Ufak bir soru: 1 Mayıs resmi tatil ilan edilsin başlıklı bildirimleriniz, afişleriniz ne olacak şimdi? Herhalde bu içerikteki afişleri duvarlara asmayı, bildirimleri dağıtmayı düşünmüyorsunuzdur.

Elbette bildiri ya da afişlerinin ne olacağı kendilerinin sorunu. Biz sadece hükümetin bir kararının kendilerini düşürdüğü komik ve acınası duruma şöyle bir dikkat çekmek istedik. Ama sorun bu kadar basit değil. Çünkü düşükleri bu komik ve acınası durum, bir “yol kazası”, beklenmedik, geçici bir arıza hiç değil. Bu durumun derinlere inen bir kökü, bir temeli olmalı.

Sezarın Hakkece Recepte

Marx gibi Lenin de ısrarla burjuvazinin kitleleri aldatmakta kullanmayacağı demokratik talep yoktur diye uyarır

dururlardı. Bundan dolayı örneğin Engels, komünistleri “ilk büyük hedef de toplumu yeniden örgütlemenin aracı olarak siyasal iktidarın fethedilmesidir” diye uyarır.

Bundan nasıl bir sonuç çıkarılmalı? Komünist hareketin reformlarla ilgilenmediği sonucunu mu çıkarmalı? Elbette değil. Komünistler, devrim ve iktidar mücadelesinin yan ürünü olarak doğan ve doğacak bütün reformları kabul ederler ama “yalnızca alacağın taksidi olarak”.

Şimdi bu sözleri bir sosyal reformistin ya da bir oportünistin anlayacağı açıklıkla izah edelim. Tek tek ele alındıklarında demokratik talepler, burjuvazi tarafından kitlelerin aldatılmasında nasıl kullanılır? Şöyle: Diyelim ki, hükümet baskı araçlarını kullanmanın yanı sıra aynı zamanda “demokratik” bir görüntü de çizmek istiyor. Hem kitlelerin devrimci eyleminin yarattığı baskıyı azaltmak hem de onları düzen içinde tutmak için politik güçler tarafından ileri sürülen bir reform istemini kabul etmekte bir sakınca görmez. Böylece hem politik güçlerin ileri sürdüğü bir istemi yerine getiren bir “demokratik” hükümet görüntüsü çizer, hem de kitlelerin bu istem için mücadelelerini boşa çıkarmış olur.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi kararını nasıl açıklıyordu? “Otuz yıllık bir yasak kararını hükümetimiz ortadan kaldırıyor. Bunun üzerine düşünülmesi gerekir” yani demek istiyordu Faruk Çelik, bizim hükümetimiz “demokrat” bir hükümettir, kanıtı da 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi. Şimdi

sosyal reformist partiler ve oportünistler buna ne diyebilirler? Hükümet, onların bayrağı üzerine yazılı olan bir talebi yerine getirmemiş miydi? Söyleyecek sözleri yoktur.

Oysa biz şunu biliyoruz: Hükümet bu noktaya kitlelerin devrimci mücadelesi sonucu, bu mücadelenin baskısı altında geldi. Emekçi sınıflar ve Kürt halkı, her 1 Mayıs'ı faşizme, kapitalizme, sermaye egemenliğine karşı gerçek bir kavga gününe dönüştürmemiş olsalardı, hükümet asla 1 Mayıs'ı resmi tatil ilan etme noktasına gelmezdi. Bu birinci nokta.

İkinci ve daha önemli nokta ise şöyle: Emekçi sınıflar ve Kürt halkı, 1 Mayıs'ı sermaye egemenliğine karşı gerçek bir kavga gününe dönüştürürken bayraklarının üzerinde 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi talebi yoktu. Bu talep onların mücadele bayrağı üzerinde değil ama sosyal reformistlerin, oportünistlerin ve burjuva sendikacıların bayrağı üzerinde sallanıyordu. Kitleler, devrimci eylem isteğiyle Taksim'e yönelirken onların bilincinde, sınıf sezgilerinde, duygularında faşist devlete, sermaye sınıfına karşı mücadele isteği vardı.

Hükümeti, sermaye sınıfını endişelendiren asıl husus bu idi. Bu durumdan, yağdan kıl çeker gibi sıyrılmak için bir bahane gerekiyordu. Aradığı bahaneyi, sendikaların, sosyal reformist partilerin ve oportünistlerin bayrağı üzerinde yazılı buldu. 1 Mayıs'ı resmi tatil günü ilan edeceğini beyan ederek (bu satırlar yazıldığı sırada hükümetin kararı henüz resmileşmemişti; ama ne önemi var ki?) “demokratlığının” tescilini istedi.

A ŞİARIMIZ EMEĞİN OLACAK!”

n c Kim?

Emekçi sınıfların ve Kürt halkının bu kadar açık aldatılmaya çalışıldığı bir konuda başka söze gerek var mı?

Şimdi, sosyal reformistlerin ve oportünistlerin emekçi sınıfların önüne koydukları öteki üç talebe bakalım. Birincisi, “Taksim’de 1 Mayıs Yasağına Son Verilmesi”, ikincisi “77 Katliamcılarının Yargılanması” ve üçüncüsü “Krizin Bedelini Ödememek”.

Okur inanmakta zorlanacaktır ama elden ne gelir ki, gerçek böyle. Kendilerini sınıfın öncüsü, ileri müfrezesi, komünist vs addedenlerin talepleriyle sendikaların talepleri arasında at kılı kadar bir fark bile yok. İnsan sormadan edemiyor, kim öncü; siz mi sendikalar mı, diye. Ya da siz mi sendikalardan, sendikalar mı sizden kopya çekti diye de sorulabilir.

Yanıt ne olursa olsun sosyal reformist partiler için değil ama onların peşinden ayrılmayan oportünistler için durum gerçekten hazindir. Taleplerdeki bu çakışma, bu örtüşme oportünistlerin nasıl eğik bir politik düzlem üzerinde gündən güne sosyal reformistlere doğru kaydıklarının ibretlik bir kanıtıdır.

Sendikalar, sosyal reformist partiler ve oportünistler üçgeninde tablo şöyle tasvir edilebilir: Sendikalar burjuvaziye doğru, sosyal reformist partiler sendikalara doğru, oportünistler her ikisine doğru bir politik kayış içindeler. Bundan şüphe edecek kişiye Halep ordaysa talepler yukarda deriz.

Sendikalara ve sosyal reformist partilere bir sözümüz yok. Onlar zaten doğalarına ve varoluş koşullarına uygun olanı yapıyorlar. Sözümüz hala devrimci

saflarda olma iddiasında olan oportünistlerdir. Bu politikalarla, bu taleplerle ve bu müttefiklerle sizi bekleyen son politik iflastır. “1 Mayıs Resmi Tatil İlan Edilsin” biçimindeki talebinizin başına gelenin diğer taleplerinizin de başına gelmesi kuvvetle muhtemeldir.

Örneğin, yarın-öbür gün hükümet “77 katliamcılarının soruşturulması için Meclis Araştırma Komisyonu” kurma kararı alırsa bu sizin bir zaferiniz olmaz, ama sizin talebiniz hükümetin halkı aldatmasının bir aracı haline dönüşmüş olur.

“Taksim’de 1 Mayıs yasağına Son Verilmesi” talebiniz ise her bakımdan gülünç ve politik iflasımızın nişanesi olarak duruyor. Çünkü birincisi, siz de gayet iyi biliyorsunuz ki, “Taksim Yasağı” Leninistler ya da emekçi sınıflar için değil, sizin için geçerlidir. Leninistler, yıllar boyu her 1 Mayıs’ta yasak filan dinlemeden Taksim’e çıktılar ve yine biliyorsunuz ki bu günkü “Taksim Israrı”nızı Leninistlere borçlusunuz.

Emekçi sınıflar ise, Taksim ne zaman kendilerine somut hedef olarak gösterildiyse o zaman, yasak filan dinlemeden, Taksim’e çıktılar. Demek onların da yasak diye bir şey dinlediği yoktu. Bu gün sendikaların, sosyal reformistlerin, sizin “Taksim Israrı” varsa ve artık yer tartışması yapmıyorsanız bunun arkasında Leninistlerin yıllar boyu büyük bedeller ödeyerek yarattıkları bilinç ve emekçi sınıfların Taksim’e çıkma isteğinin üzerinizde yarattığı baskı yatıyor.

İkincisi, bu talebinizle KESK’in dahi gerisine düştüğümüzü ilan etmiş oluyorsunuz. KESK’e bakın, “yasak kaldı-

rılsın diye bir talebimiz yok, kimseden izin istemiyoruz” babında açıklamalar yaptığımı göreceksiniz. KESK’in devlette meydan okuyan bu açıklamasının sizin talebinizden daha “devrimci” bir içeriğe sahip olduğundan emin olabilirsiniz. Bu politik perişanlıkla örneğin KESK’e öncülük edebilir misiniz?

Devrimci Politika

Bu, tartışma götürmez bir politik iflastır. Bu durumdan kurtulmanın tek yolu, devrimci komünist politikalara sarılmaktır. Bunun ilk koşulu, politik hedeflerinizi hemen gerçekleştirilebilir düzen içi taleplere göre uyarlamak değil, ilk büyük hedef olarak siyasal iktidarın fethi hedefine tabi şekilde düzenlemektir.

Toplumsal kurtuluşa giden yolun ilk kapısı olarak politik iktidarın fethi hedefini en başa koyun, kitlelerin önüne bu hedefi koyun sonra bütün diğer taleplerinizi bu büyük amaca uygun düzenleyin ve ona tabi kılın. İşte o zaman devrimci politikaya ilk ciddi ve büyük adımı atmış olursunuz.

Proletarya, her zaman olduğu gibi, 1 Mayıs’ta da devrimci politikalarla hareket etmek durumundadır. Devrimci politikanın özü ise, ilk büyük hedefi, siyasal iktidarın fethi hedefini en başa koyan politikadır. Bu nedenle, 1 Mayıs’ta devrimci proletaryanın, diğer emekçi sınıfların ve Kürt halkının bayrağına “Bütün İktidar Emegün Olacak” şiarı yazılmış olacaktır.

Her şey bir yana, emekçi sınıflar ve Kürt halkı, bu büyük hedefi gerçekleştirmeden hiçbir yaşamsal sorunlarını çözemeyeceklerini gittikçe daha iyi görüyorlar.□

DİKKAT OBAMA VAR

Bütün haber bültenleri, tartışma programları, hatta ve hatta eğlence programları kulaklarımızı yırtarcasına bağırırmaktalar; "Dikkat Obama var". Bu yazımızı okuduğunuzda büyük ihtimalle Obama, Türkiye'den ayrılmış olacak. En azından Obama'nın programı bu yönde. Şimdi sizinle paylaşmak istediğim çok da komik olduğunu düşündüğüm bir cümle var. Başlıkta da anlaşılacağı gibi o cümle "Dikkat Obama var". Evet cümle benim uydurduğum bir cümle değil. Bütün yazılı basın ve görsel basın bu başlığı kullandı. Nedeni de çok açık Obama'ya yönelik olağanüstü koruma önlemleri. Bu koruma o kadar abartıldı ki artık insanların Obama'ya karşı, daha doğrusu Obama'ya yönelik korumaya karşın kendisini koruması gerekiyor. İnsanlar kendini korumak zorunda çünkü "Dikkat Obama var". Dikkat Obama var, cümlesinin Obama'sını çıkarıp yerine başka bir kelime koyduğumuzda bir levha yazısı geliyor hemen aklıma. Ben o tabela yazısını söylemeyeceğim çünkü birçoğunuz bunun ne olduğunu anladınız.

Bu yazımızda üç noktaya değinmek istiyorum. Öncelikle Obama'ya karşı kendimizi korumak zorunda mıyız? Seçimler sürerken değişimin simgesi haline gelmişti Obama. Bütün burjuva basın hep bir ağızdan barış sloganları atmaya başladı. Obama gelecek; barış, huzur, refah gelecek. Evcil Obama ile kapitalizmde evcilleşeceği umudu bütün reformist çevreleri sarmıştı. Ama unuttukları bir şey vardı, uzlaşmaz sınıf çelişkileri. Barışı, refahı Obama'nın sağlayamayacağını, bunun ancak toplumsal bir devrimle yani sosyalizmle gerçekleşeceğini bizim reformistlerin kafasına vura, vura daha uzun süre anlatmamız gerekiyor galiba. Peki bu barış güvercini nasılda bir anda karardı, birazda bu kısma açıklık getirelim. Seçimlerden önce değişim ve barış sloganları atan Obama, seçimlerden sonra Siyonist İsrail'e verdiği destekle Filistin halkının katliamına destek vermiştir. Yüzlerce çocuğun ve sivilin ölümünden sorumlu hale gelmiştir. Son olarak da Sosyalist Kore'ye yönelik saldırgan açıklamalarda bulundu. Obama'nın seçimlerden hemen sonra yaptığı icraatlarına ve açıklamalarına baktığımızda bu barış güvercinin karardığını görmek mümkün. İşte bu yüzden dünya halklarının Obama'ya karşı kendilerini korumak zorunda olduğu anlaşılıyor.

Obama'ya karşı kendimizi korumamızın gerekliliğinin anlaşıldığını düşünerek artık ikinci noktaya geçmemizin doğru olacağı kanaatindeyim. İkinci nokta Obama'nın temsil ettiği Amerika. Dünya halklarına kan kusturan Amerika. Dünyanın birçok yerine savaş, kan, acı ve gözyaşı götüren Amerika. Daha önce emperyalist amaçlarla dünyanın birçok yerini işgal etti ve milyonlarca insanı katletti. Şimdi ise kapitalizmi, yani kendini kurtarma çabasıyla özellikle Ortadoğu'ya yönelik saldırılar gerçekleştirmekte. Bu saldırılarda yüz binlerce iraklı, Afganistanlı, Filistinli, Lübnanlı katledildi. Savaş sürüyor ve katliam devam ediyor. Burjuva medya ve bu katliama sessiz kalan devletler bu katliamın ortağıdır aynı zamanda. Bu devletleri sayarken en başa Türkiye'yi koymak gerekiyor galiba. Çünkü unutulmasın ki, Konya'da eğitilen pilotlar Filistinli çocukların kafasına bomba yağdırmıştır. Irak işgal e-

dilirken kimyasal silah bahanesiyle yüz binlerce insan katledildi. Hamas'ın İsrail'e yönelik saldırıları bahane edilerek binlerce Filistinli katledildi. Yine çeşitli bahanelerle Afganistanlı, Lübnanlı insanlar bu katil devlet tarafından katledildi. Bu katil devletin açıklamalarına bakarsak daha birçok halk katliamının hedefi durumundadır. Demek ki Amerika'ya, bu katil devlete karşı da dünya halklarının kendini koruması gerekecek.

Şimdi son noktaya, en kapsamlı, en saldırgan güce gelelim yani kapitalizmin kendisine. Bildiğiniz gibi Amerika başkanı Barack Obama NATO zirvesinden ayrılıp Türkiye'ye geldi. Strasbourg'ta neler konuşuldu tabii bilmiyoruz. Ama NATO karşıtı eylemlerde neler yaşandı biliyoruz; çok kitlesel, militan eylemler damgasını vurdu NATO toplantısına. Neler konuşulduğunu bilmiyoruz ama, önümüzdeki günlerde bizi neyin beklediği ve neler konuşulduğu gayet açık anlaşılıyor. Danimarka Başbakanı Rasmussen'in NATO Genel Sekreterliği için adaylığı, bunun karşısında ise Türkiye'nin vetosu konuşuldu birkaç saat. Burjuva basın son dakika haberleriyle verdiler bu veto haberini ve ardından vetonun geri çekilmesini. Bu sadece burjuva basından bize verilen kısmıydı. Ama bizler biliyoruz ki kapitalizm büyük bir krizin içinde ve her geçen gün daha da saldırganlaşmakta. NATO zirvesinin de temel konusu bu ekonomik-politik krizden nasıl kurtulacağıdır. Kapitalizm bu krizleri daha önce de yaşadı şimdi de yaşıyor. Eğer tarihin çöplüğüne atılmazsa daha da yaşamaya devam edecek. Yani ekonomik olarak sistemin kalıcı ve kesin bir reçetesi elinde yok. Tek yol kalıyor elinde, eskisi gibi yönetemediği kitleleri baskı altına almak. Bu uğurda öldürülen milyonlara daha fazla milyonlar katmak. Dünya halkları büyük bir dünya savaşının içine girmiştir ve bu savaş zaman ilerledikçe daha da şiddetlenecektir. Bu yönüyle dünya halklarının, işçilerin, emekçilerin kendilerini bu tek dışı kalmış canavara karşı korumaları gerekecektir.

Obama'ya, Amerika'ya, kapitalizme karşı; işçilerin, emekçilerin, ezilen yoksul halkların kendini koruması gerek dedik ama nasıl? Daha doğrusu, asıl sorulması gereken neyi koruyacaklarıdır. Morgiç kriziyle birlikte binlerce insan sokakta kaldı. Kapitalizm, tarihinin en büyük kriziyle birlikte milyonlarca işçiyi işsiz bıraktı. Aslında elini kolunu bağlayan zincirlerinden başka koruyacak hiçbir şeyi kalmadı işçi ve emekçilerin. Her geçen gün açlık ve yokluk giderek artmakta. Daha önemlisi de insanların geleceğe dair umutları tükenmekte.

Girdiğimiz yeni evrede her şey daha da netleşmiş durumda. Kapitalizm sıçramalı bir çöküş içerisinde. Bu çöküş hem ekonomik hem de politik bir çöküştür. Kapitalizm çöküşünü engellemek için saldırılarını arttırmış durumdadır. Ama her saldırı onu biraz daha yok oluşa doğru sürüklemektedir. İşçi sınıfı bu savaşta hem ideolojik olarak güçlüdür. Hem de moral üstünlüğünü ele almış durumdadır. Ve zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur. Daha ileri atılması için hiçbir engel kalmamış, buz kırılmış yol açılmıştır.

Es ki e hir den M ca de le Bir li

KÜRESEL ÖFKE BÜYÜYOR

Emperyalist kapitalist sistemin ekonomik kriziyle birlikte işten çıkarmalar ve yoksulluğun giderek artmasıyla Avrupa'nın birçok ülkesinde işçiler, emekçiler ve öğrenciler yine sokaklara döküldü. Kitlelerin sokaklara çıkmasında bu seferki bahane G-20 ve NATO zirveleri idi. G-20 Zirvesi ve NATO'nun 60. yıldönümünün ard arda gelmesi, tüm dünya halklarında öfke ve nefreti tetikledi. Aynı zamanda ekonomik kriz nedeniyle de sokaklara dökülen milyonlarca kişinin katıldığı eylemlerde hükümetler protesto edilirken kapitalist sisteme karşı sloganlar atıldı.

N G L TE RE:

G-20 zirvesinin düzenlendiği Londra'da zirveyi binlerce kişi protesto etti, polisle çatışmalar yaşandı. Sendikalar, yardım kuruluşları, dini gruplar ve çevreciler, dünya ekonomisinde reform yapılması talebiyle "Önce İnsan" sloganıyla Londra'da 28 Mart'ta bir araya geldiler. Yapılan eylemlere yaklaşık 35 bin kişi katıldı.

FRAN SA:

Fransa hükümetinin ekonomik krize yönelik politikasına tepki olarak yapılan grevlerin ikinci turunda 19 Mart'ta 3 milyon kadar emekçi sokaklara çıktı. Fransa'nın başkenti Paris'te 28 Mart'ta da ekonomik krize karşı eylemler yapıldı.

Fransa'nın Karayip Adalarından Guadeloupe'da hayatı felç eden ve altı hafta süren grev 5 Mart'ta sendika liderleri ve yetkililerin anlaşmasıyla son buldu. Grev sırasında düzenlenen protestolarda bir sendika lideri öldürüldü, dükkanlar yakıldı ve yağma olayları meydana geldi.

AL MAN YA:

Almanya'nın başkenti Berlin'de 28 Mart'ta yaklaşık 15 bin kişi yürüyüş yaptı, eylemciler kendilerine müdahale eden polise taş ve şişelerle saldırdı. Almanya'nın finans başkenti Frankfurt'ta ise 14 bin kişi toplandı. Almanya'da, ortağı General Motors'un Avrupa'da fabrika kapatma planlarını iptal etmesi için Opel'de çalışan 15 bin kişi ise 26 Şubat'ta yürüdü.

YU NA N S TAN:

Yunanistan'da kamu ve özel sektör çalışanları hayat pahalılığı, işten çıkarmalar, düşük ücretler, çalışma koşulları ve kadroların yenilenmemesine tepki olarak genel greve gitti.

R LAN DA:

Taksi şoförleri ve havaalanı çalışanları 20 Mart'ta protesto gösterisi yaptı. Başkent Dublin'de 21 Şubat'ta işten çıkarmalara tepki olarak 100 bin kişi toplandı.

POR TE K Z:

Portekiz'de, işsizliğin arttığını ve kriz zamanında zenginlerin kayırıldığını belirten sendikalara üye binlerce işçi, 13 Mart'ta başkent Lizbon'da, hükümeti protesto yürüyüşü düzenledi.

LE TON YA:

Letonya'da, hükümetin kamu çalışanlarının maaşlarını yüzde 20 azaltma planını protesto eden binlerce öğretmen, başkent Riga sokaklarında yürüyüş yaptı.

G-20 ve NA TO O LAY LI BA LA DI

Yu na nis tan, G20 Zir ve si ne Kar Grev de!

Yunanistan Genel Emek Konfederasyonu GSEE, 2 Nisan 2009 tarihinde gerçekleşecek olan G-20 zirvesi dolayısıyla, Dünya Eylem Günü bağlamında ülke çapında 24 saatlik genel greve gitti. İş kayıplarına, işten çıkarılmalara, işsizliğe, artan yoksulluğa, durağan ücretlere ve sosyal koruma paylarındaki devasa kesintilere karşı tüm ülkede 2 Nisan günü greve gidileceği açıklandı.

Lond ra da Zir vey le Be ra ber Bin ler ce Ki i S

G - 20 zirvesi Londra'da başladı. İngiltere'nin başkenti Londra'da binlerce kişi, G-20 zirvesini protesto etmek amacıyla sokağa döküldü. Günler öncesinden başlayan eylemlerde, sayıları gittikçe artan kitle Londra'nın çeşitli yerlerinde ve finans merkezlerinin yoğun olduğu yerlerde protesto eylemlerini yoğunlaştırdı. 47 yaşındaki bir kişi ise hayatını kaybetti, polis yaşamını yitiren kişinin eylemci olmadığını evine giden biri olduğunu söyledi.

Na to Zir ve si ne de Pro tes to lar Dam ga s n V

Zirve öncesi Cuma ve Cumartesi, Nato karıştırlarının düzenlediği gösterilere güvenlik güçleri Strasbourg'da 9 bin, Almanya tarafında ise 15 bin polis ve jandarmayla hazır bulundu. Alınan önlemler arasında; Fransa, daha önce Schengen anlaşması dolayısıyla Almanya sınırında kaldırdığı vize denetimlerini 20 Mart tarihinde başlayıp 5 Nisan tarihinde sona erecek şekilde tekrar yürürlüğe koyması da yer alıyor.

STRAS BO URG:

Fransa'nın Strasbourg şehrinde yüksek güvenlik önlemleri altında başlayan NATO zirvesi öncesi yapılan protesto gösterileri sırasında polisle şiddetli çatışmalar yaşandı. 300 kişinin sorgulandığı eylemlerde toplam 105 kişi gözaltına alındı.

Çatışmalar sırasında yaklaşık 10 otobüs durağı tahrip edilirken, çöp konteynerları ateşe verildi. yaklaşık 2 bin dolayında kişi eyleme katıldı.

S LA MA BAD:

Pakistan'da NATO'ya ait 9 araç eylemciler tarafından bomba ve roketlerle imha edildi.

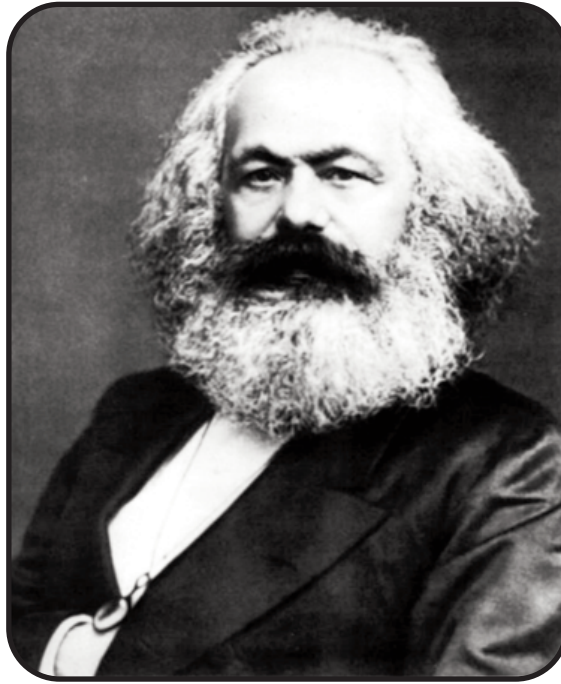
ŞEYTANIN AVUKATI

Marx ömrünün en güzel 25 yılını ekonomi-politik araştırmalarına ve kapitalizmin eleştirel bir tahlili olan büyük eseri Kapital'i yazmaya ayırdığını söyler. Marx bu çalışması sırasında en çok kapitalizmi şirin gösteren, onun kötülüklerini mazur gösteren mazeretçi teorileri savunulara kızmıştır. Bilimse temelden yoksun bu teoriler Marx'ın amansız eleştirisinin her zaman hedefi oldu.

Günümüzde de gözleri kapitalizmden başka bir şey görmeyen, kapitalizme özgü hastalıkları bir erdemmiş gibi sunan mazeretçiler az değil. Hiçbir bilimsel temeli olmayan iddalarla ortaya çıkan bu sözde bilimsel iktisatçıların maskesini düşürmekte yine Marx'ın izinden giden Marksistlerin işidir. Bu mazeretçilerin biri de Radikal gazetesinin köşe yazarlarından; Mahfi EĞİLMEZ. Gazetenin bu kadrolu yazarı 10 Şubat tarihli yazısına "Kapitalizmden Önce ve Sonra" başlığını koymuş. Yazar bu makalesinde yukarıda bahsettiğimiz gibi kapitalizmi -hem de tarihin görmüş olduğu en büyük derin, en yıkıcı krizini yaşadığı sırada- savunma işine girişmiştir. Ancak bu işi yaparken olmadık hokkabazlıklar yapıyor. Okurun dikkatini bir noktaya çekip, farklı bir noktadan gözüne kül serpiyor. Şimdi yazının eleştirisine geçebiliriz.

"Küresel kriz boy g s ter di in den bu ya na e le ti ri le rin o dak nok ta s na Marx n de yi mi y le ka pi ta lizm ka pi ta lizm sa vu nu cu la r n n de yi mi y le pi ya sa sis te mi o tur du. Ki mi si i de o lo jik e le ti ri ye y ne lir ken, ki mi le ri de sis te min ya p s n da bir kriz ya rat ma me ka niz ma s ya da e i li mi ol du u nu ne s r d "ler.

Yazarın tartışmaların odak noktasına oturan kapitalizme ideolojik eleştiri yöneltten kimileri dediği biz Marksistler oluyoruz. Yazar kendisinin ikinci kampa yani kapitalist sistemin yapısında bir kriz yaratma mekanizması ya da eğilimi olduğunu söyleyenlerin kampına dâhil olduğunu

söylüyor.

"de o lo jik e le ti ri ya pa n lar sis te min te da vi e dil mez bir ya p da ol du u nu ve ne ya p l r sa ya p l s i n so lu ta sis te min k me si nin n le ne me ye ce i ni ne s "r yor lar.

Evet doğru söylüyorsunuz ama yalnız kapitalizmin mutlaka çökeceğini öne sürmekle kalmıyoruz. Onu yıkmak için elimizden gelen, hatta gelmeyen her şeyi de yapıyoruz.

"Sis te min ya p s n da bir kriz ya rat ma me ka niz ma s ol du u nu ne s ren (bu yazarın da dâhil olduğu grup oluyor) ise bu me ka niz ma n n d fus ar t s y la sis te do la y t s y la sis te 2006 y l na ka dar ge en ka pi a ya bi le ce i ni 186 y l l k ta ri hi ne bak t d n ya n fu su nun ka pi ta lizm ki 1820 y l dan da ha faz la art (y z de 623), d n ya GSYH s n n ce ki 1820 y l n on ka t da ha art t n ve ki i ba -na ge ce ki 1820 y l n 7.5 kat - art t di i ni g "re bi li riz

Evet, emperyalist-kapitalist sistemin sapır sapır döküldüğü, sistemin tepe noktasında yer alanların bile krizin dibini göremedikleri, sosyalizmin tekelci kapitalizmin kapısını yumruklamaya başladığı bir zamanda bu dinazor iktisatçılar bunu iddia edebiliyor.

Durun, asıl saçmalık sonradan geliyor. Yazar nasıl beceriksiz bir hokkabaz olduğunu yazının devamında ortaya koyuyor. Diyelim ki yazar, gerçekten de kapitalizmin imanlı bir taraftarı ve onun be-

lirli tedavi yöntemleri uygulayarak düzeltilebileceğine inanıyor. Bu durumda Marx'ı ve Marksistleri de işin içine kattıktan sonra yazarımızın yapması gereken şey doğal olarak kapitalizmin alternatifsiz sosyalizmin ise "başarısız" olduğunu iddia etmektir.

Fakat yazarın "tar t ma la r n bu a ma s n da u so ru g n de me yor: Ka pi ta lizm ya da pi ya s ni te da vi e de rek ya at ma y mak ye ri ne ba ka bir sis te m mek da ha do ru ol m a s o ru s u ? nu sorduktan sonra kapitalizmi, sosyalizm karşısında savunacağını beklerken kapitalizmi kapitalizm öncesi sistemlere karşı savunuyor. Kendisinden dinleyelim: "bu so ru ya do ru ya n t ve in ka pi ta liz min in san la r

ne ka dar kat k da bu lun du u at mak ge re" dedi kten sonra İngiliz ekonomi tarihçisi Angus Maddison'un web sitesinden aldığı tarihsel verileri aktarıyor: "Ka pi ta liz min ya da pi y te mi nin ba lan g c n sa na o nun ta ri hi ni de 1820 y l c e de bi li riz. Mi lat tan son ra y l a ra s n da ge en 1820 y l ta lizm n ce si d ne me ba kar ya n fu su nun y z de 461, d n y GSYH s y z de 662 ve ki i ba ge li rin % 143 art m ol du u yo ru z. Ya ni ge lir de ki -art t fus ar t s y la sis te . 1820 y do la y t s y la sis te 2006 y l na ka dar ge en ka pi a ya bi le ce i ni 186 y l l k ta ri hi ne bak t d n ya n fu su nun ka pi ta lizm ki 1820 y l dan da ha faz la art (y z de 623), d n ya GSYH s n n ce ki 1820 y l n on ka t da ha art t n ve ki i ba -na ge ce ki 1820 y l n 7.5 kat - art t di i ni g "re bi li riz

Sanki yazarın karşısında kapitalizm öncesi sistemleri savunan birisi varmış gibi bu verileri aktardıktan sonra bakın ne diyor: "Bu kar la t r ma y ya p ya a nan k re sel kriz ne de ni

ta liz me y nel ti len e le t i Burgün dünyanın on gelişmiş kapita-
da hak l ol ma d or ta yist ülkesi olan ABD'nin temellerinde Af-
nun i in dir ki tar t l makasdaki topraklardan zorla koparılarak
ey es ki sis tem le re d n köle haline getirilen insanların alnteri,
bu sis te min kriz ya rat ma kan ve gözyaşı var. 1857 yılında çalıştık-
s r d r le ce i”ko nu su lar fabrikada yakılarak öldürülen kadın

İyi de sayın yazar, siz Marx'ın hangi
kitabında ya da hangi Marksistin ağzından
kapitalizmin karşısına kapitalizm öncesi
sistemleri çıkardığını duydunuz ya da o-
kudunuz. Aksine Marx'ın kendisi kapita-
lizmin, kapitalizm öncesi sistemlere üs-
tünlüğünü en doğru anlatmamış mıdır?

Bu hile neden? Marx bu konuda ne diyor,
ona bakalım. “Bur ju va zi, k r r
e ge men li i ne sok tu. 'ok
ler ya rat t , kent sel n -fu su
la, b y k l de ar t r d
n fu sun ol duk a b y k
k r sal ya a m n b n l n
d ... Bur ju va zi n fu sun,
r n n ve m l ki ye tin da -
na gi de rek da ha ok son ve
fu su bir a ra ya top la m -
la r n mer ke zi le tir mi ma
bir ka el de yo un la t r
ju va zi, an cak y z y l
i s ra s n da da ha n ce
t m n n ya rat m ol duk
ha yo un ve ok da ha b y
g ler ya rat t . Do a g -
men o lun ma s , ma ki ne kim
na yi ye ve ta r ma uy gu lan
har l ge mi ler, de mir yol ilalir
telg ra f , kos ko ca k ta la y
l ma s , ne hir le rin su y ol r
ge ti ril me si, yer den bi ter l
o al ma s -top lum sal e me ge
da b y le si ne re ti ci g ye n
ol du u nu han gi y z y l set
(Komünist Manifesto)

İyi de sayın yazar, aktardığınız o bü-
yük “ilerlemenin” ne pahasına gerçekle-
ştiğini anlatmak için ciltler dolusu kitap bi-
le yetmez. Bütün bu ilerlemeyi Marx'ın
şökrleriyle aktarıyoruz: “Tarihin bu döne-
mde, kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

Marx ve onun yolundan ilerleyen
Marksistler kapitalizmin, feodalizme üs-
tünlüğünü hiçbir zaman inkâr etmediler.
Aksine işçilerin ve tüm ezilen sınıf ve
halkların kaim ve can pahasına yaratılan
üretici güçlerindeki bu gelişmenin insanlı-
ğın ıktır. Demek olan sosyalizmin
maddi temelini yarattığını söylediler. Bu
de temel olan geleceğin toplumu
kurulamaz. Biz kapitalizmi yalnızca feo-
dalizme karşı “ona”ladık. Sosyalizme
karşı değil, kapitalist sistemin tedavi
kuduzunu ve ne yapı-
lırsa yapılsa sonuçta sistemin çökmesinin
önelenemeyeceğini ‘öne’ sürüyoruz.

le cek bir sal g n ba g s te ri
re tim sal g n . Top lum ken d
den bi re ge ri sin ge ri ye ge
bar l k du ru mu na so kul mu bu
san ki bir k t l k, ge nel bir y
b t n ge im a ra la r ik m
mi tir. San ki sa na yi ve ti ca
mi tir; pe ki a ma ne den? ' n k
faz la uy gar l k, ok faz la ge
ok faz la sa na yi, ok faz la t
d r da on .Öan

Bu uzun ama gerekli alıntıdan sonra
şunu çok rahatlıkla söyleyebiliriz; kapita-
lizm, krizden krize yuvarlanmadan, kendi
yarattığı üretici güçleri her adımda yıkma-
dan var olamaz.

Bugün yaşanan krizin etkisiyle tüm
dünyada yüzlerce, binlerce fabrika, işlet-
me kapandı. Fabrikalar ve içindeki maki-
neler çürümeye terk edildi. Üretici güçle-
rin en asli unsuru olan milyonlarca işçi iş-
siz kaldı. Çünkü kapitalizm ihtiyaçlar için
değil pazarda parası olan için üretim yap-
par. Örneğin; bir fırıncı aç insanlar için
değil parası olanlar için ekmek üretir. Mil-
yonlarca insan açlıktan da kıvransa eğer
üretilen ekmek satılmıyorsa fırıncı kapıya
kilidi hiç acımadan vurur. Üretimi geliştire-
cek birçok buluşun tekellerin kasasında
saklı durduğunu ise sanırım söylemeye
gerek yok. Çünkü pazarın büyümesi üreti-
min büyümesinin gerisinde kalıyor. Ve ü-
retimi uygulananak her buluş bu arayış
bur ju va top lu mu
maktan başka sonuç vermeyecek.

Bu kapitalizmin kendi iç çelişkileri-
nin kaçınılmaz dışavurumudur. Kapita-
lizm artık Marx'ın dönemindeki kapita-
lizm değil. Çok daha gelişti, tekelci kapita-
lizme dönüştü. Çelişkileri ve sorunları
daha büyük ve derin. Toplumun ve üretici
güçlerin gelişmesinin (Yazarın yukarıda
bahsettiği o devasa ilerlemenin) önündeki
en büyük engel, kapitalizmin kendisi. Ka-
pitalist sistemin sınırları içerisinde kalarak
önerilen her reçete son nefesi veren hasta-
yı beyhude kurtarma çabası olarak kalma-
ya mahkumdur. Yapılması gereken geriye
değil ileriye sosyalizme doğru yol almak-
tır. Sosyalizme doğru yol almadan ilerle-
mek olanaksız hale gelmiştir.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

Sosyalizm, bütün üretim araçlarının
toplumun mülkiyetine geçmesidir. Sosya-
lizmde üretim parası olan için değil toplu-
mun ihtiyaçlarını karşılamak için yapılır.

ATV - SABAH ÇALIŞANLARININ GREVİ SÜRÜYOR

13 Şubat'tan bu yana grevde olan ATV - Sabah grubu çalışanları her Cumartesi gerçekleştirdikleri yürüyüş ve basın açıklamalarına devam ediyorlar.

11 Nisan Cumartesi günü de saat 19:00'da Taksim Tramvay Duracağı'ndan yürüyüşe başlayan ATV çalışanları "Sabah-ATV Grevi Sürüyor, Dayanışma Büyüyor" pankartı ile Galatasaray Lisesi önüne geldiler. Yürüyüş boyunca "Direne Direne Kazanacağız", "Örgütlü Basın Özgür Basındır", "Grev Büyüyor, Dayanışma Sürüyor", "Sendika Yoksa Barış da Yok" sloganlarının yanı sıra yaklaşmakta olan 1 Mayıs'a da değinerek "Yaşasın 1 Mayıs" ve "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız" sloganlarını attılar ve 1 Mayıs'ta sermaye sınıfı ile işçi sınıfı arasındaki savaşımın bir sembolü olan Taksim Meydanı'nda olacaklarını, bu sınıf savaşımından bağımsız olmadıklarını da belirtmiş oldular.

"Hrant Dink ve Musa Anter de bizim yanımızda" diyen ATV çalışanları "Basın

Şehitleri Ölümsüzdür" sloganı ile de sermaye sınıfının katlettiği basın emekçilerinin mücadelelerinin sürdüğünü haykırdılar.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde sloganlar yine 1 Mayıs üzerineydi ve 1 Mayıs'ta sermaye sınıfının ve onun koruyucularının tehditlerine rağmen Taksim'de olunacağına dairdi. Okunan basın açıklamasında ATV grevçileri, Hasan Hüseyin Korkmazgil'in dizeleri ile basına ve emekçilere seslendiler:

"De ni ze var mak t r a ma c
rin, de ni ze var mak.
Ey yol cu; b y k se da , a
yor sa
s t n den ne hir, bi ri k
bi ri kip ta ar s t n den,
ya n n y re si ni.
Yo ku sa yo lu, ko a m yo
men de res ler i zer ne h
U u rum kar sa n ne, k
b ra k r ken di ni ne hir,
ka nat la r n , va r r va ra
re;

O ra ya, de 'hi ze
Açıklama, şiire de atfen, şu sözlerle bitirildi:

"Biz de ne hir ler den al d k d
Bi zim de var mak is te di i miz
En gel le rin na s l a la ca
den re ni yo ruz. Ya r yol da
git me ye ce iz. A ma c m z ne h
a k p, ne hir ler gi bi u la mak
H z ko u su de il bu, en gel
En gel le ri a a a a, g c m z

FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK MÜCADELEYE

Anadolu Üniversitesinde 74 öğrencinin gözaltına alınması yapılan yürüyüşle protesto edildi. 7 Nisan Salı günü Saat 12.30 da Cumhuriyet kapısı önünde buluşan öğrenciler açıklamanın yapılacağı yemekhane önüne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık; "katil polis üniversiteden defol", "baskılar bizi yıldırılmaz", "faşizmi döktüğü kanda boğacağız" sloganları atıldı. Daha öncesi gibi, polisin ve özel güvenliğin yoğun ablukası bu defa yaşanmadı. Sivil polisler ortalıkta yoktu, özel güvenlik ise eylemi uzaktan izlemek zorunda kaldı.

Basın metninde yaşanan olayla ilgili bazı açıklamalarda bulunuldu. Rektörün üniversiteye polisleri çağırması ve onun denetiminde üniversite öğrencilerinin vahşice gözaltına alınması teşhir edildi. Ayrıca emniyet müdürlüğünün gözaltı araçları yetmeyince okulun aracının emniyet müdürlüğüne tahsis e-

dilmesi ve bu araçla öğrencilerin gözaltına alınması protesto edildi. Dünya kapitalizminin içinde bulunduğu ekonomik-politik krize de değinildi. Artık kitleleri yönetemeyenlerin, kitlelere yönelik saldırıları ve bu bağlamda devlet güçlerince beslenen ve sokağa, üniversiteye salınan sivil faşistlerin saldırıları anlatıldı.

Açıklamanın son bölümünde ise okulda varlığımızın devam edeceği,

ceği, baskıların, soruşturmaların, göz altuların bizi yıldırılmayacağı ve devrim mücadelesinin hız kesmeden süreceği vurgulandı.

Daha sonra ise sloganlarla ve halaylarla eylem son buldu. Eylemi DÖB, DPG, DGH, ODAK, Ekim Gençliği ve Eskişehir Gençlik Derneği örgütledi. Ayrıca eyleme YDG-M, SGD ve destek verdi.

Es ki e hir D B

FİDEL YOLDAŞIN GÖRÜŞLERİ: “GİRİŞ”

Futbol ve beyzbol şampiyonluk karşılaşmaları dünyanın her köşesinde stadları dolduruyor ve yığınları coşturuyor. Ben dahil hepimiz bu alanda uzman olduğumuzu varsayıyor ve birbirimizle tutkuyla tartışıyoruz.

Oysa, söz konusu ekonomi olduğunda, dünyaya dair kesin olayların cereyan ettiği bu alanla ilgilenenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Bir-iki gün içinde Londra’da başlayacak olan G-20 toplantısı üzerine bizim basındaki bilgilendirmeleri aradım, hiçbir şey bulamadım.

Pazartesi günü akşam haberleri, İngiliz yetkililerce alınan şaşkıncı güvenlik önlemleri üzerinde durdu. Obama’nın yanında, koruma konusunda uzmanlaşmış, gizli serviste görevli 200 adam getirdiğini öğrendik. Bize Obama’yı taşıyan çok gelişmiş dört motorlu Boeing uçağı hakkında bazı şeyler de anlatıldı. Seksen iki kanallı televizyonu, yüzlerce hattı olan telefonu ve her zaman havalanmaya hazır durumda oluşuna, nükleer mermileri fırlatmaya izin vermeye kodlanmış ekipmanına dair gelişmelerden haberdar olduk. Obama’yı toplantı salonuna taşımak üzere özellikle tasarlanmış helikopterden ve kurşun geçirmeyen zırha sahip otomobilinden bahsedildi. Bunlar askeriye’nin hizmetindeki teknoloji ve bilimdeki son gelişmelerdi.

Zirvenin ne ifade ettiğiyle ilgili bir tek kelime yok. Burada söz konusu olan basını-mızı eleştirmek değil, en basitinden uluslararası ekonomik meseleler karşısındaki hareket tarzımızdır. Geriye kalan ülkelerde de aynen böyle olmaktadır. Ve bununla birlikte, büyük güçteki ekonomilerin bu zirvesinde benimsenecek anlaşmaların, yakın vadede, çalışarak geçinen milyarlarca küçük insanın kaderi üzerinde yan etkileri olacaktır.

İşçi Partisi’nden Avusturalya Başbakanı Kevin Rudd, BBC’ye G-20 ülkelerinin Londra’daki zirvede hiçbir ekonomik canlandırma planı kabul etmeyeceğini beyan etti. Geçen seferki zirvenin 1.5 trilyon avroyu onayladığına işaret ettikten sonra, şimdi IMF’nin yardıma muhtaç ekonomilere ek destek verme kararını alacağını tahmin ettiğini söyledi.

İngiliz hükümeti, güya G-20 liderlerinin yaydığı ve Alman Der Spiegel dergisinde yayınlanan bir taslak bildirin içeriğine dair haberleri yalanladı. Gordon Brown’un sözcülerinden birine göre, söz konusu olan zirve bileşenleri arasında dolaşan bir belgeydi. İngiliz bankası, İngiliz ekonomisinin daha fazla borçlanacak durumda olmadığını bildirdi.

Başka bir habere göre, The Financial Times tarafından geçen Pazar yayınlanan taslak bildiriye inanılacak olursa, G-20’nin yöneticileri finans sektörüne verilen desteğin, kamu harcamalarını artırmanın ve IMF’nin ek para vermesinin dünya ekonomisini 2010’a kadar durgunluktan çıkartacağını umuyorlar.

«Bu kriz bir daha tek rare ye ge re ken le ri yap ma ya Rusya Başkanı Dimitri Medvedev, şiddetle ihracata yönelmiş ülkesinin hali hazırdaki para krizinden dolayı kıvrandığını açıkladı. Ona göre, G-20 liderleri zirveyi bir uzlaşmaya vardırarak zorundalar. « n k hal k m z n ve l ke mi zin an la ma m za ve d n ya pa ya p lan ma s n da k k l de yap ma ya o lan ka rar l d ».

Dünyanın en büyük yirmi ekonomisinin hükümet ve devlet şefleri, uluslararası ticarete değin tartışmaları tamamlamaya ve himayecilikle mücadeleye dair söz verdikleri bir taslak bildiri hazırladılar.

Resmi kaynakların Financial Times’a verdikleri bilgiye göre, bildiri metni zirve öncesinde değişmemeli. Taslak «küresel bir kriz küresel çözümler gerektirir» diyor. G-20 liderleri bu kriz bir daha tekrarlamasını diye gerekeni yapmaya hazır olduklarına karar kıldılar ve «dünya ölçeğinde güçlü işletmeler ve sağlam kontrollerle donatılmış, piyasa ilkeleri üzerine inşa edilen şeffaf bir ekonomi» yerleştirmenin arayışındalar.

Foreign Office’in şefine göre, Londra ve Vaşington somut harcamaların sözünü vermemeleri için G-20 liderleri üstünde baskı uygulamıyorlar. Ve böylece, daha güçlü bir diriltme isteğinde olan İngiltere ve

ABD gibi ülkeler ile ihtiyatlılığı salık veren Fransa ve Almanya gibi ülkeler arasında varolan tüm önemli ayrılıklar ortadan kalkıyor.

Başkan Obama, 30 Mart günü aynı yayın organına kendi cephesinden açıklamalarda bulundu. Yirmiler grubunu bütünleşmeye çağırıyordu. Küresel ekonominin iyiliği için, «güçlü bir birlik mesajını öne çıkarmak» zorunda olduklarını dünya liderleri iyi biliyorlar şeklinde güven verdi. ABD ve Avrupa kıtası ülkeleri arasındaki önemli anlaşmazlıkları giderdi. «K re sel e ko no mi yi a t l ma ge i ren a ra o na ma s na d it r ma y ka bul et me ABD ye s .rt e vir di ler, bu ne d di lik da ha faz la e ko no mik ca tek li fin de bu l un s ö z l e r i ç ö r d u r zellikle çok önemli mali canlandırmalara karşı olan Almanya ve Fransa gibi ülkelerle olan anlaşmazlıklar.

«E er se men ler yap t - m z e yin tek y n l bir yol da i ler u nu g r r ler se, fe la ket ten in ku rum lar i i ne da ha faz l mak ve on la r ik na et me ye a pey zor la a»cak t r.

Londra’daki zirveye 180 ülkeden fazlası katılmayacak, çünkü yalnızca dünyanın en büyük 20 ekonomisi toplanacak. Esasen büyüme haklarının lehine ve mali krize karşı mücadele veren gelişmiş ülkeler ve bunların da batılı olanları arasında her seferinde derin çelişkiler ortaya çıkar.

Bir özet elbette bir analiz değildir. Sadece yurtaşlarıma Londra’da toplanacak G-20 tartışmalarının özetini aktarmaya can atıyorum. Ama sürekli çok uzun ve sıkıcı olmasından korkarak...

Fi del Cast ro Ruz
31 Mart 2009

İŞÇİ SINIFINI ÖRGÜTLEMELİK İÇİN

Lenin, Bolşeviklere sürekli, toplumun bütün ezilen ve sömürülen sınıfları arasına gitmelerini ve orada örgütlenme çalışmaları yapmalarını öğütüyordu. Ve tabii bu sınıflar arasında işçi sınıfına özel bir ağırlık verilmesi gerektiğini...

Bugün bizlerin de, çalışmalarımızda ağırlığı örgütlenmeye, özellikle işçi sınıfı içinde örgütlenmeye vermemiz gerektiği açıktır. Öyle ki, bugün bu artık “kemiklerimizdek işleme gereken bir mantık” olmalıdır. Ama zaten sorunumuzun, bunun neden yapılması gerektiğinde olmadığı, nasıl yapılması gerektiğinde olduğunu da biliyoruz.

İşçi sınıfı içinde çalışma konusunda epeyce bir deneyim ve birikime sahibiz. Ortalama sol hareket, daha Türkiye’de bir işçi sınıfı olup olmadığını ya da işçi sınıfının devrime ideolojik önderliği mi yoksa fiili, pratik önderliği mi meselelerini tartışırken, bizler, işçi sınıfı içerisinde çalışmalarımızda belli bir mesafe katmış durumdaydık. Bugün baktığımızda bulunduğumuz yerin ideolojik-politik öncülüğümüze denk düşmediğini, işçi sınıfı içinde yeterince örgütlü olmadığımızı söyleyebiliriz. Burada da temel ilke, herşeyde olduğu gibi, “söylemenin en iyi yolu yapmaktır” olmalıdır. Yeniden ve daha örgütlü, daha planlı ve programlı bir şekilde bu işe giriştiğimizde sonuç alacağımızdan, geçmiş deneyimlerimizin bizi kısa sürede hakettiğimiz yere getireceğinden hiç kimsenin kuşkusunu olmamalıdır.

Demek ki, herşeyden önce, bu temel meseleyi kendiliğindencilığe bırakmayacağız. Baştan aşağı sürece müdahale edeceğiz ve gidişatı tersine çevireceğiz. Bunun için bütünlüklü bir politika gerekiyor. Önce varolan güçlerin, ilişkilerin vb. durumunu gözden geçirmek, nerenin nasıl takviye edilmesi gerektiğini ortaya koymak, sonra kimin nerede nasıl çalışma yürüteceğini belirlemek gerekiyor. Örneğin illerde fabrikaların durumu ne? Hangi fabrikada ne kadar işçi çalışıyor, hangi iş kolunda işçiler daha hareketliler,

sınıf mücadelesine daha yatkınlar; hangi fabrikalarda ya da işkollarında sendika çalışması ya da komite çalışması var? Bunların durumu ne? Nerelerde emek-sermaye çelişkileri daha yoğun? Bu fabrikalara işçi olarak girmek mümkün mü? Değilse, bu fabrikaların işçileriyle, nerede nasıl ilişki kurulabilir, bu ilişkiyi kim ya da kimler kurabilir? Bu konular üzerine çok somut olarak kafa yormak ve bir yerlerden girişmek gerekiyor. Varolan ilişkiler üzerinden yeni işçilerle nasıl tanışılacağı planlanmalı ve örneğin bir fabrikada tanıdığımız bir işçi arkadaşımız vasıtasıyla bu plan hayata geçirilmeli. Gerekirse tek tek belli başlı tüm fabrikalar gözden geçirilmeli, yeniden ele alınmalıdır.

Bir çok tanıdığımız işsiz arkadaşımız var. Bu arkadaşlarımızın iş bulmalarını daha çok kendilerine bırakıyoruz. Böyle bir gözden geçirme olursa, kimin, nerede işe yerleştirilebileceği, çok daha somut olarak karşımıza çıkar. İşsizliğin bu denli çığ gibi büyüdüğü bir ortamda, bunu bir çırpıda yapmak mümkün olmayabilir; ama en azından kafamızda bunu şekillendirebilir ve hayata geçirmek için çaba sarfedebiliriz.

İşçilerin büyük çoğunluğu sabahları gidiyorlar işyerlerine. İçlerinde servisle giden de var, yürüyerek gidenler de. Eğer çalıştıkları fabrika ya da atölye oturdukları semt ya da bölgede ise, daha çok yürüyerek giderler işlerine. Ve her sabah belirli bir güzergahı takip ederek yürürler. Haliyle sabahın erken saatlerinde bu ilişkilere ulaşmak mümkündür. Bir çoğu uykulu mahmurluğu, işe yetişme telaşı içinde olsalar da, etraflarına karşı kayıtsız değildirler. Kendilerine dostça söylenecek bir “merhaba” ya da “günaydın” a duyarsız kalmazlar. Onlara, “anlatılan sizin hikayenizdir” diye uzatılacak bir bildiri almamalık etmezler. Ve hele bu bildiri onların anlayıp kavrayacağı bir dille yazılmışsa ve özenle hazırlanmış, onların sorunlarına ve bu sorunların nasıl çözülebileceğine somut olarak parmak basıyorsa.

Aynı şey, servislerle işe taşınan fabrika işçilerinin fabrikaya giriş anında da yapılabilir. Burada belki bazı engellemelerle vb karşılaşılabilir; ama kararlı ve ısrarcı olmak, iyi bir ajitasyonla işçileri tarafına çekmek gerekir. Onların korkularını aşacakları, bir sınıf olarak davranabilecekleri anlardır bunlar. Sınıfsal içgüdüleriyle size sahip çıkacakları, patronların, sermayenin bekçilerine sizi bırakmayacakları anlardır. Kaldı ki, güçler dengesi o an için aleyhinizde olsa bile, ısrarla ve kararlı bir şekilde her gün aynı çalışmayı yapmak, işçiler üzerinde etkili olacaktır. Hergün onlarla birlikte mesaiye başlayan ve onlara birşeyler anlatmak isteyen bu insanları merak edeceklerdir. Bu nedenle çalışmada ısrar ve süreklilik önemlidir. Bu sırada işçilerle kurulan her ilişkiyi iyi değerlendirmek ve her ilişkiyi daha sonra nasıl sürdüreceğimizi tesbit etmek önemlidir. “Şu kadar işçiyle tanıştık”. Bunu söylemek elbette güzel ve önemlidir; ama daha önemli olan, tanıştığımız işçilerle ilişkiyi sürdürüp sürdüremeyecek oluşumuzdur. Bu ikinci yan eksik bırakılmışsa, tanışmak tek başına bir şey ifade etmez. Her tanışıklığın somutlaştırılmasıdır önemli olan.

Örneğin, bugün tersanelere gitmek, oradaki işçilerle bağ kurmak zor değildir. İlla içeriden tanıdık birilerinin olması da gerekmiyor. Uygun bir saatte içeri girmek başarılıktan sonra, işçileri işlerinden alıkoymadan, onlarla sohbet edebilme şansı yaratabiliriz. Örneğin, yemek paydosu saatlerinde onlarla birlikte yemekhanede yemek yiyebilir, rastgele bir işçi masasına oturup sohbet açabiliriz. Tersaneler bölgesine gidelim, bunu pratik olarak görürüz. Denemekten ve yeniden ve yeniden daha iyisini yapmaya çalışmaktan asla vazgeçmemeliyiz. Şunu asla unutmayalım: İnsandan umut kesilmez. Hele de bu insan, bir işçiye! Bugün orada ölümlerin yarattığı ciddi bir öfke birikimi ve politikleşme var. Patronların nasıl işçinin hayatını hiçe saydıklarını, işçinin hayatına bir kum torbası kadar değer

vermediklerini onlardan iyi kim bilebilir ki.

İşçilerin birçoğu, birçok işkolunda grevdeler. İşten atmaların yoğun olmasından kaynaklı eylem yapan işçilerin sayısı bir hayli fazla. Bu işçi eylemlerini ziyaret etmek, öncelikli çalışmalarımız arasında olmalı. Düzenli ve tertipli bir şekilde, grup halinde, gelebilecek tüm insanları yanımıza alıp, onları buldukları yerde ziyaret etmeliyiz. Yine burada da sürekliliğe dikkat etmeliyiz. Bir gidip, sonra bir daha gitmeme şeklinde yapılan bir ziyaretin etkisi kısaca süreli olacaktır. Düzenli her gün ziyaret etmek gerekir eylemdeki işçileri, bunun için 1-2 kişi ayırmalı ve onların tüm işinin bu olması sağlanmalıdır. Bu kişiler, gitmeli, işçilerin sorunlarını dinlemeli, çözüm yollarını onlarla birlikte aramalıdır. İşçilere bir öğretmen edasıyla yaklaşmaktan, oraya onlara birşey öğretmeye gelmiş izlenimi vermekten kaçınılmalıdır. İşçiler, ancak kendilerine yakın gördüklerini dinlerler; onlarla sorunlarını paylaşırlar.

Yine sendikalar boş bırakılmamalıdır. Bu konuda bir yanlış yaklaşıma dikkat çekmek gerekiyor. İşçi sınıfı çalışmalarını temelde komite ve konseyler üzerinden götürüyor oluşumuzdan kaynaklı, sendikaları boşladık. Oysa kesinlikle bu iki çalışma birbirini dışlamıyor, hatta bütünüyor. Yani sendikalarda çalışma yürütüp, aynı zamanda komite ve konseylerin kurulmasına ön ayak olabiliriz. Bunun için sendikaya üye olunması gerekiyorsa üye olunmalıdır. Sendikaların alt örgütlülükleri olarak oluşmuş komiteler var. buralarda yer almak ve mücadele yönünü belirlemek mümkündür. Şimdiki komiteler, daha çok sendikaya üye kazandırmaya, işçilerin haklarını aramasını sağlamaya dönük. Bunların siyasi iktidarı hedefleyen bir çalışma yürütmeleri mümkündür.

Yine işçi ve emekçi semtlerinde dergi dağıtımı, işçinin çalışma yaşamı hakkında yapılacak etkinlikler, kültür sanat etkinlikleri vb. ile işçi sınıfına ulaşmak mümkündür. Özellikle mahallelerde yaygın olan tekstil atölyelerine daha çok yemek aralarında bizzat giderek onlara dergi götürmek, bir etkinliği haber vermek ve onları da davet etmek önemlidir. Bu onların ilgisini çekecek ve eğer biz dav-

ranışlarımızla ve konuşmalarımızla onlara güven verirsek, davetimize icabet edeceklerdir. Daha sonra evlerine gidebilecek, bizzat yaşadıkları yerde onlarla sıkı bağlar kurabileceğiz.

İşçi sınıfıyla ilişki kurma süreci içinde somut örgütlenme modelleri çıkacaktır. Ve hatta bizzat işçilerin kendileri örgütlenme biçimleri önerebilecektir. Bunun bir dernek örgütlenmesi mi olacağı, yoksa komite mi ya da sendika mı olacağı bu ilişkiler içinde biçimlendirilebilecektir... Bugün bir çok insan işsiz durumdadır. Ve örneğin semt kahveleri böyle işsizlerle doludur. Bu insanlar, geleceğe dair umutları iyice zayıflamış ve hatta kalmamış kimselerdir. Ne yapacaklarını bilememenin şaşkınlığı içinde beklemekte, günden güne yaşamları daha da çökmez hale gelmektedir. Bu insanlara ulaşmak ve onları kapitalist sömürü sistemi-

ne karşı örgütlemek zor değildir. Ve hatta işçilerle onlar arasında bağ kurmak, bu insanların iş bulmasına ön ayak olmak, işsiz kaldıkları süre boyunca da yaşamlarını idame ettirebilmek için onlara destek olmak mümkündür. Bugün çalışan, işi olan bir çok insanın yarın işsiz kalmayacağını kimse garanti edemez. Bu nedenle işçiler, işsizlerin halinden anlarlar. Onlara önyak olunursa, destek olacaktırlar. Ve buradan güçlü bir dayanışma ve bunun sonucu iyi bir örgütlenme çıkarmak mümkündür. Tabi bütün bunları başarmak için gücümüzü, enerjimizi buralarda yoğunlaştırmalıyız. İnsanlara somut politikalarla gitmeli, devrimin somutluğunu ve güncelliğini onlara kavratmalıyız. Ve tabi bütün bunlar için önce iyi düşünüp, planlama yapmalı ve vakit geçirmeden harekete geçmeli, onların yanına gitmeliyiz. □

TUYAB'DAN BASIN AÇIKLAMASI

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), 10 Nisan Cuma günü Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada F tipi cezalarında tecrit politikasının doğal bir sonucu olarak keyfi dayatmalar, hak ihlalleri, insanlık dışı uygulamalar, temel ihtiyaçlardan yoksun bırakmalar yaşandığı belirtildi. Yaşamını tek başına sürdüremeyecek durumda olan bir çok hasta tutsağın tahliye edilmeyerek ölüm-

terk edildiği söylendi. Birçok yerde tutuklu ve hükümlülere işkence edildiği, keyfi cezalar verildiği, gardiyanlar tarafından saldırıya uğradıklarını belirttiler. Açıklama:

“Devrimci tutuklular ken di le ri ne da ya t lan bu tecritler ne kar , r g t l kim li in den, si ya sal du ru rar l l n dan ta viz ver mek si zin zer le ri ne d e r de rin le en tec ri te ve fa i zan uy gu la ma la ra kar a i le le ri o la rak m ca de le yi b y te rek, tut sak lar run da y z. Bu sal d r la r p s k rt me nin yo lu an cak, c mek ten ge mek te dir.

A cil ta lep le ri mi z:

1. U lus la ra ra s s z le me le re g re 15 ki i-den az y l mak ta d r. H c re Ti pi Ce za ev le ri bu e sa sa uy gun me li dir. Bu d zen le me ler ya p la na ka dar h cre ka p ma l d r.
2. Ce za n faz Ka nu nu (C K), i in de Ba ro, 'HD ve TTB ku rum lar ca in san hak la r na uy gun bi im de de i t
3. Tut sak la r n t m hak la r n ko ul suz o la rak kul
4. Ba m s z z le me Ku rul la r o lu tu rul ma l d r.
5. Has ta tut sak la r n te da vi le ri ya p l ma l -ve has

5 NİSAN 2009 SARIGAZI

ATV-SABAH GREVİ SÜRÜYOR, DAYANIŞMA BÜYÜYOR

**22 NİSAN 2001'DE
GÜNEŞE UĞURLADIĞIMIZ
ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇISI
ŞİBEL SÜRÜCÜ
ÖLÜMSÜZDÜR**

**Bırak,
Bırak yüzün şiirle örtülsün.
Sen yıldızlara bak.
Bırak, dünyanın yükünü
ve zaferin türküsünü
yaşayanlara,
yoldaşlarına...
Sen, hepsinin üzerindesin.
Unutma;
Tüm gözlerin çevrildiği yerdesin.
Denizin ufkunda,
Gökyüzünün sonsuzluğunda...**

**ANISI KAVGAMIZDA
YAŞIYOR...**

**MÜCADELE
BİRLİĞİ PLATFORMU**

**BIRAK
BIRAK YÜZÜN
ŞİİRLE ÖRTÜLSÜN
SEN YILDIZLARA BAK
SEN
HEPSİNİN ÜZERİNDESİN
UNUTMA
TÜM GÖZLERİN
ÇEVİRİLDİĞİ YERDESİN
DENİZİN UFKUNDA
GÖKYÜZÜNÜN SONSUZLUĞUNDA**

